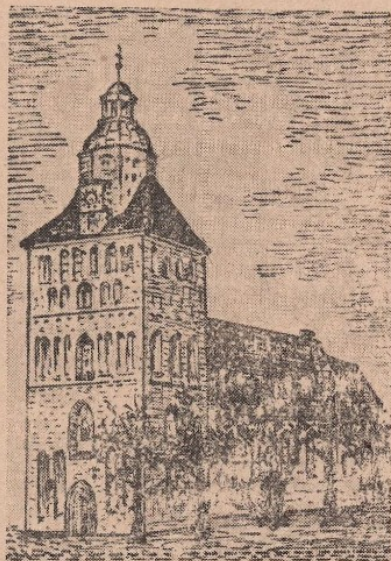

GORZOWSKIE
WIADOMOŚCI
KOŚCIELNE

ORGAN URZĘDOWY
KURII BISKUPIEJ

Czerwiec 1974

SPIS TREŚCI
za m-c czerwiec 1974 rok

STOLICA APOSTÓLSKA

1. Wprowadzenie ogólne do liturgii uświęcenia czasu	149
2. Dekret o pogrzebie kościelnym	159

EPISKOPAT POLSKI

1. Zarys programu duszpasterstwa na rok 1974/75	159
2. Program kaznodziejski na rok 1974/75	169

BISKUP GORZOWSKI

1. Rada Administracyjna	174
2. Erekcje parafii	174
— p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Gorzowie	174
— p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Górzynie	176
— p.w. św. Jana Kantego w Niegosławiu	178
— p.w. św. Stanisława Kostki w Ogardach	179
— p.w. św. Elżbiety w Pławiu	181
— p.w. św. Stanisława Kostki w Różankach	183
— p.w. Narodzenia NMP w Sieniawie	184
— p.w. Chrystusa Króla w Templewie	186
— p.w. św. Andrzeja Boboli w Ulimiu	188
— p.w. Najśw. Serca Jezusowego w Wicinie	189
— p.w. Wniebowzięcia NMP w Zawadzie	191
— p.w. Narodzenia NMP w Zielonej Górze (Winnica)	193
3. Zmiana siedziby i nazwy parafii Zamysłów	194
4. Wspomnienia pośmiertne	195
— śp. Ks. Leszek Hończ	195
— śp. Ks. Prałat Kazimierz Tomkiewicz	196

GORZOWSKIE WIADOMOŚCI KOŚCIELNE

600-9421/6

Organ urzędowy Kurii Biskupiej

Rok XVI

CZERWIEC 1974 rok

Nr 6

STOLICA APOSTOLSKA

WPROWADZENIE OGÓLNE DO LITURGII UŚWIĘCENIA CZASU

ROZDZIAŁ I

ZNACZENIE LITURGII UŚWIĘCENIA CZASU CZYLI MODLITEWNEJ SŁUŻBY BOŻEJ W ŻYCIU KOŚCIOŁA

1. Publiczną i wspólną modlitwę Ludu Bożego słusznie zalicza się do pierwszorzędných funkcji Kościoła. Nic przeto dziwnego, że już od początku ochrzczeni „trwali w nauce apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwie” (Dz Ap 2, 42). Dzieje Apostolskie wielokrotnie ponadto zaświadcza, że wspólnota chrześcijańska modliła się jednomyślnie.

Świadectwa pierwotnego Kościoła pouczają, że również pojedynczy wierni spędzali na modlitwie pewne godziny. Wkrótce też powstał w różnych regionach zwyczaj przeznaczania na wspólną modlitwę ściśle określonych momentów, jak np. ostatniej godziny dnia, gdy zapadał zmierzch i zapalano światło lub pierwszej (godziny dnia), kiedy to kończyła się noc wraz z pojawieniem się światła dziennego.

Z biegiem czasu uświęcano wspólną modlitwą także inne pory dnia, czego ślady odczytywali ojcowie już w Dziejach Apostolskich. Spotykamy tam przecież uczniów zgromadzonych o trzeciej godzinie dnia. Księżę Apostołów „wszedł na dach, aby się pomodlić około szóstej godziny” (10, 9); „Piotr i Jan wchodzili do świątyni na modlitwę o godzinie dziewiątej” (3, 1); „o północy Paweł i Sylas modlili się śpiewając hymny Bogu” (16, 25).

2. Tego rodzaju wspólne modlitwy przybrały powoli formę określonych godzin modlitewnych. Ta zaś Liturgia uświęcenia czasu czyli modlitewna Służba Boża, wzbogaconą również czytaniem, jest przede wszystkim modlitwą uwielbienia i błagania i to modlitwą Kościoła z Chrystusem i do Chrystusa.

I. MODLITWA CHRYSYDUSA

CHRYSYDUS MODLĄCY SIĘ DO OJCA

3. Przychodząc dla udzielania ludziom życia Bożego, Słowo, które pochodzi od Ojca jako blask Jego chwały „najwyższy Kapłan Nowego

i Wiecznego Testamentu, Jezus Chrystus, przyjmując ludzką naturę, wniósł w to ziemskie wygnanie ów hymn, jaki w niebieskich przybytkach rozbrzmiewa po wszystkie wieki". Odtąd w sercu Chrystusa rozbrzmiewa chwała Boża ludzkimi słowami uwielbienia, prześlągnięcia i wstańnięcia; wszystko to Głowa nowej ludzkości oraz Pośrednik pomiędzy Bogiem i ludźmi przedstawia Ojca w imieniu i dla dobra wszystkich.

4. Owszem, Syn Boży „który z Ojcem swoim stanowi jedno” (por. Jn 10, 30) i przychodząc na świat powiedział: „Oto idę, abym spełniał wolę Twoją, Boże” (Hebr 10, 9; por. Jn 6, 38), zechciał także pozostawić przykład swojej modlitwy. Ewangelie bardzo często przedstawiają Chrystusa modlącego się: w czasie ujawnienia Jego posłannictwa od Ojca, przed powołaniem Apostołów, gdy błogosławił Bogu przy cudownym rozmnożeniu chleba, w czasie Przemienienia na górze, przy uzdrowieniu głuchonemego i wskrzeszeniu Łazarza, zanim zażądał od Piotra wyznania, kiedy uczniów uczył się modlić, gdy uczniowie powrócili po wypełnieniu misji, przy błogosławieniu dzieci oraz gdy modlił się za Piotra.

Codzienna działalność Chrystusa łączyła się ściśle z modlitwą, owszem jakby z niej wypływała, gdy udawał się na miejsce odosobnione lub na górę, aby się modlić, wstając nad ranem lub późno wieczorem aż do czwartej straży, spędzając całą noc na modlitwie.

Jak słusznie się przypuszcza uczestniczył Chrystus w modlitwach zarówno odprawianych publicznie, a więc w synagogach, do których uczęszczał w dzień sobotni, „zgodnie ze swoim zwyczajem” i w świątyni, którą nazywał domem modlitwy, jak i w modlitwach prywatnych odmawianych codziennie zwyczajowo przez pobożnych Izraelitów. Wypowiadał także tradycyjne formuły błogosławieństwa w czasie posiłków, jak to jest wyraźnie zaznaczone przy rozmnożeniu chleba, w związku z ostatnią Wieczerzą, przy posiłku w Emmaus; podobnie odmawiał z uczniami hymny.

Aż do końca swego życia, a więc gdy zbliżała się Męka, podczas ostatniej Wieczerzy, w czasie konania i na krzyżu pokazuje Boski Nauczyciel, że modlitwa stanowi siłę ożywiająca Jego działalność mesjańską i paschalne wydarzenia. On sam bowiem „z głośnym wołaniem i płaczem za dni ciała swego zanosił gorące prośby do tego, który mógł Go wybawić od śmierci i został wysłuchany dzięki swej uległości” (Hebr 5, 7); a dokonawszy ofiary na ołtarzu krzyża „udoskonalił na wieki tych, którzy są uświęceni” (Hebr 10,14); wskrzeszony wreszcie z martwych żyje zawsze i modli się za nami.

II. MODLITWA KOŚCIOŁA

NAKAZ MODLITWY

5. To co Pan Jezus uczynił, polecił również i nam wypełniać. Mówił bowiem często: „módlcie się”, „proście”, „szukajcie”, „w imię moje”. Podał także sposób prośby w modlitwie Pańskiej. Podkreślił konieczność modlitwy i to pokornej, czujnej, ustawicznej i przepojonej ufnością w dobroć Ojca, ożywionej czystą intencją i godnej Boga.

Apostołowie zaś, którzy w swoich listach przekazują nam w różnych miejscach przykłady modlitwy, zwłaszcza uwielbienia i dziękczynienia, także pouczają nas na temat gorliwej i ustawicznej modlitwy, zanoszonej

w Duchu Świętym przez Chrystusa do Boga oraz o jej skuteczności uświęcającej, dziękczynnej, błagalnej i zawierającej prośbę za wszystkich ludzi.

KOŚCIÓŁ POWINIEN PODJAĆ MODLITWĘ CHRYSYUSA

6. Ponieważ człowiek cały pochodzi od Boga, dlatego winien uznać i wyznać tę swoją zależność od Stwórcy, co modląc się rzeczywiście czynili pobożni ludzie wszystkich czasów.

Jest zaś rzeczą konieczną, by modlitwa kierująca się ku Bogu, zachowała swój związek z Chrystusem, Panem wszystkich ludzi, jedynym Pośrednikiem, bo przez Niego tylko mamy dostęp do Boga. On bowiem w ten sposób łączy w sobie całą ludzką wspólność, że istnieje bardzo ścisły związek między modlitwą Chrystusa i modlitwą całego rodzaju ludzkiego. W Chrystusie bowiem i tylko w Nim zmysł religijny ludzkości osiąga swoją zbawczą wartość i kres.

7. Specjalny natomiast i najściślejszy związek zachodzi między Chrystusem i tymi ludźmi, których przez sakrament odrodzenia włączył On na podobieństwo członków w swoje ciało, tj. w Kościół. W ten sposób bowiem płyną od głowy na całe ciało wszystkie bogactwa Syna: a mianowicie dar jedności w Duchu Świętym, prawda, życie i uczestnictwo w Jego boskim synostwie, które się ujawniło w każdej Jego modlitwie, gdy wśród nas przebywał.

Także w kapłaństwie Chrystusa uczestniczy całe ciało Kościoła tak, że ochrzczeni przez odrodzenie i namaszczenie Duchem Świętym są poświęceni jako dom duchowy i święte kapłaństwo i stają się zdolni do podjęcia kultu Nowego Testamentu. Nie dokonuje się to naszymi siłami, lecz wypływa z zasługi i daru Chrystusa.

„Nie mógł Bóg dać ludziom większego daru jak to, że Słowo swoje — przez które wszystko powołał do istnienia — uczynił dla nich głową, a ich samych połączył z Głową jak części ciała, aby Słowo Boże było Synem Bożym i Synem człowieczym, Bogiem jedynym z Ojcem i człowiekiem na równi z ludźmi. Tak więc, gdy w modlitwie zwracamy się do Boga, nie oddzielamy przez to Syna i kiedy się modli Ciało Syna, nie oddziela od siebie swojej Głowy. W ten sposób On jest jedynym Zbawicielem swojego Ciała — Pan nasz Jezus Chrystus, Syn Boży, który modli się za nas, modli się w nas i my modlimy się do Niego. Modli się za nas jako nasz Kapłan „modli się w nas jako nasza Głowa, modlimy się do Niego jako do naszego Boga. Rozpoznamy przeto w Nim nasze głosy i Jego głos w nas”.

W tym więc tkwi godność chrześcijańskiej modlitwy, że uczestniczy we czi jaką ma Jednorodzony względem Ojca oraz w modlitwie, którą Syn Boży wypowiadał słowami za swego życia ziemskiego, a którą teraz także w imieniu i dla zbawienia całego rodzaju ludzkiego kontynuuje nieustannie w całym Kościele i we wszystkich jego członkach.

DZIAŁANIE DUCHA ŚWIĘTEGO

8. Jedność modlącego się Kościoła jest sprawiana przez Ducha Świętego, który jest Ten sam w Chrystusie, w całym Kościele i w poszczególnych ludziach ochrzczonych. To właśnie „Duch przychodzi z pomocą na-

szej słabości" i „przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami" (Rzym 8, 26). On, jako Duch Syna, udziela nam „ducha przybrania za synów, w którym możemy wołać: „Abba, Ojczy" (Rzym 8, 15; por. Gal 4, 6; Kor 12, 3; Ef 5, 18; Jud 20). Nie ma przeto modlitwy chrześcijańskiej bez działania Ducha Świętego, który jednocząc Kościół prowadzi go przez Syna do Ojca.

CHARAKTER WSPÓLNOTOWY MODLITWY

9. Przykład i polecenia Pana oraz Apostołów, dotychczas ustawicznej i wytrwałej modlitwy, nie mogą być uważane za nakaz czysto prawny, lecz należą one do najgłębszej istoty samego Kościoła, który jest społecznością i swój wspólnotowy charakter winien wyrażać także w modlitwie. Stąd w Dziejach Apostolskich, gdy po raz pierwszy jest mowa o wspólnocie wiernych, ukazana jest ona jako zgromadzona na modlitwie „razem z niewiastami, Maryją, matką Jezusa i braćmi Jego" (Dz 1, 14). „Jeden duch i jedno serce ożywiały wszystkich wierzących" (Dz 4, 32), których jednomyślność miała swe źródło w Słowie Bożym, braterskiej wspólnocie, modlitwie i Eucharystii.

Chociaż modlitwa odmawiana w mieszkaniu przy zamkniętych drzwiach — zawsze konieczna i zalecana — płynie od członków Kościoła przez Chrystusa w Duchu Świętym, to jednak modlitwie wspólnej przysługuje specjalna godność, skoro sam Chrystus powiedział: „gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich" Mt 18, 20).

III. LITURGIA UŚWIĘCENIA CZASU

UŚWIĘCENIE CZASU

10. Skoro Chrystus polecił: „zawsze należy się modlić i nie ustawać" (Łk 18, 1), to Kościół, będąc posłuszny temu nakazowi, nigdy nie przestaje się modlić i napomina nas: „Przez Niego (Jezusa) składajmy Bogu ustawicznie ofiarę czci" (Hebr 13, 15). Temu poleceniu czyni się zadość nie tylko przez sprawowanie Eucharystii, lecz także w inny sposób, zwłaszcza w Liturgii uświęcenia czasu, dla której wśród innych czynności liturgicznych to jest właściwe na podstawie starej tradycji chrześcijańskiej, że ma na uwadze uświęcenie całego dnia i nocy.

11. Skoro zatem celem Liturgii uświęcenia czasu jest rzeczywiste uświęcenie dnia i całej działalności, stąd jej struktura została w ten sposób odnowiona, aby poszczególnym godzinom modlitewnym przywrócić — na ile to możliwe — zbieżność z określoną porą dnia, uwzględniając wszakże równocześnie warunki współczesnego życia.

Stąd „dla rzeczywistego uświęcenia dnia i odmówienia z duchowym pożytkiem godzin modlitewnych zaleca się zachowanie czasu najbardziej zbliżonego do pory właściwej poszczególnym godzinom".

POWIĄZANIE LITURGII UŚWIĘCENIA CZASU Z EUCHARYSTIA

12. Liturgia uświęcenia czasu rozszerza na różne godziny dnia chwałę i dziękczynienie, jak również wspomnienie zbawczych tajemnic, błaga-

nia oraz przedsmak niebieskiej chwały, co wszystko zawiera się w sprawowaniu tajemnicy eucharystycznej, która jest „ośrodkiem i uwieńczeniem całego życia i wspólnoty chrześcijańskiej”.

Liturgia uświęcenia czasu wspianiale przygotowuje do sprawowania Eucharystii, ponieważ przez nią są odpowiednio wzbudzone i podtrzymywane dyspozycje konieczne do owocnego sprawowania Eucharystii, jakimi są wiara, nadzieja, miłość, pobożność i duch ofiary.

WYKONYWANIE FUNKCJI CHRYSZTUSOWEGO KAPŁAŃSTWA W LITURGII UŚWIĘCENIA CZASU

13. „Dzieła odkupienia ludzi i doskonałego uwielbienia Boga” dokonuje Chrystus w Duchu Świętym przez Kościół nie tylko wtedy gdy sprawowana jest Eucharystia i udzielane są sakramenty, lecz także — przed innymi sposobami — gdy oprawia się Liturgię uświęcenia czasu. Obecny jest w niej Chrystus gdy zbiera się zgromadzenie, gdy jest czytane słowo Boże „gdy Kościół modli się i śpiewa psalmy”.

UŚWIĘCENIE CZŁOWIEKA

14 W Liturgii uświęcenia czasu dokonuje się uświęcenie człowieka i jest sprawowany kult Boży. W niej bowiem nawiązuje się wymiana czyli dialog między Bogiem i ludźmi, w którym „Bóg przemawia do swego ludu... lud zaś odpowiada Bogu śpiewem i modlitwą”.

Uczestnicy Liturgii uświęcenia czasu mogą bardzo się uświęcić przez zbawcze Słowo Boże, które zajmuje w niej ważne miejsce. Z Pisma świętego bowiem zaczerpnięte są czytania, Słowa Bożego przekazane w psalmach są śpiewane przed Jego obliczem. Duchem też i natchnieniem Pisma św. przeniknięte są pozostałe prośby, modlitwy i śpiewy.

A więc nie tylko podczas czytania tego, „co zostało napisane dla naszego pouczenia” (Rzym 15, 4), lecz także wtedy, gdy Kościół modli się lub śpiewa, wzrasta wiara uczestników, a dusze wznoszą się ku Bogu, by Mu oddać należny hołd i otrzymać obfitszą łaskę.

CHWAŁA ODDAWANA BOGU W ZJEDNOCZENIU Z NIEBIESKIM KOŚCIOŁEM

15. W Liturgii uświęcenia czasu, Kościół wypełniając funkcję kapłańską swojej Głowy, składa „nieustannie” Bogu ofiarę czci, to jest owoc swoich warg, które wyznają Jego imię. Modlitwa ta „jest głosem Oblubienicy” przemawiającej do Oblubieńca. Co więcej jest modlitwą Chrystusa i Jego Ciała skierowaną do Ojca. „Wszyscy przeto poświęcający się tej modlitwie wypełniają zadania Kościoła i zarazem uczestniczą w najwyższym zaszczyście Oblubienicy Chrystusa, ponieważ oddając Bogu chwałę, stoją przed tronem Bożym w imieniu Matki Kościoła”.

16. Składając Bogu chwałę w Liturgii uświęcenia czasu włącza się Kościół do owej chwały, która rozbrzmiewa w niebieskich przybytkach po wszystkie wieki; równocześnie też doświadcza opisanej przez św. Jana w Apokalipsie niebieskiej chwały, która ustawicznie rozbrzmiewa przed tronem Boga i Baranka. Dokonuje się bowiem ściśle nasze złączenie z Kościołem niebieskim, kiedy wspólnie w radosnym uniesieniu „wielbimy

majestat Boży i kiedy wszyscy z każdego pokolenia, języka, ludu i narodu we Krwi Chrystusa odkupieni (por. Obj 5,59) i zgromadzeni w jeden Kościół, jedną pieśnią chwały uwielbiamy Boga w Trójcy Jedynej".

Tę niebiańską Liturgię przepowiadali prorocy jako zwycięstwo dnia bez nocy, światła bez ciemności: „Już słońca mieć nie będziesz w dzień jako światła ani jasność księżyca nie zaświeci tobie, lecz Jahwe będzie ci wieczną światłością" (Iz 60, 19; por. Obj 21, 23, 25). „Będzie tylko jeden jedyny dzień — Jahwe wie tylko o nim — nie będzie to dzień ani noc, wieczorną porą będzie jasno" (Zach 14, 7). Już bowiem „przyszł do nas kres wieków" por. 1 Kor 10,11) i ustanowione zostało nieodwołalnie odnowienie świata oraz w pewien rzeczywisty sposób już w doczesności jest ono antycypowane". Tak więc przez wiarę jesteśmy również pouczeni o sensie naszego doczesnego życia, abyśmy razem z całym stworzeniem oczekiwali objawienia się synów Bożych. Otóż w Liturgii uświęcenia czasu wypowiadamy tę wiarę, wyrażamy tę nadzieję i potęgujemy oraz w pewien sposób uczestniczymy w radości wiecznej chwały i dnia, który nie zna zachodu.

BŁAGANIE I WSTAWIENICTWO

17. Jednak obok chwały Bożej wyraża Kościół w Liturgii życzenia i pragnienia wszystkich wiernych; owszem wstawia się do Chrystusa, a przez Niego do Ojca, za zbawienie całego świata. Ten zaś głos nie jest tylko głosem Kościoła, lecz także głosem Chrystusa, ponieważ modlitwy są zanoszone w imieniu Chrystusa to jest „przez Pana naszego Jezusa Chrystusa". W ten przeto sposób Kościół przedłuża te modlitwy i błagania, które Chrystus zanosił za dni swego ciała. Z tej racji cieszą się one specjalną skutecznością. A więc nie tylko miłością, przykładem i uczynkami pokutnymi, lecz również modlitwą wspólnota kościelna wypełnia prawdziwą matczyną posługę względem dusz, które mają być doprowadzone do Chrystusa.

Wszystko to w sposób szczególnie odnosi się do tych, którzy na mocy specjalnego obowiązku powołani są do sprawowania Liturgii uświęcenia czasu: a mianowicie biskupów i prezbiterów, modlących się obowiązkowo za własną owczarnię i za cały lud Boży, a także innych świętych szafarzy oraz osób zakonnych.

SZCZYT I ŹRÓDŁO DZIAŁALNOŚCI PASTERSKIEJ

18. Ci zatem, którzy mają udział w Liturgii uświęcenia czasu, napełniają Lud Boży tajemną płodnością apostołską. Prace bowiem apostołskie to mają na celu, by wszyscy, stawszy się dziećmi Bożymi przez wiarę i chrzest, schodzili się razem, wielbili Boga pośród Kościoła, uczestniczyli w Ofierze i pożywiali wieczerzę Pańską.

W ten sposób wierni życiem swoim wyrażają oraz ujawniają innym „tajemnicę Chrystusa i rzeczywistą naturę prawdziwego Kościoła. Jest on bowiem... widzialny i wyposażony w dobra niewidzialne, żarliwy w działaniu i oddany kontemplacji, obecny w świecie, a jednak pielgrzymujący".

Czytania i modlitwy Liturgii uświęcenia czasu stanowią na przemian źródło życia chrześcijańskiego. Stół bowiem Pisma świętego oraz słowa

świętych stanowią niejako pożywienie dla chrześcijańskiego życia, a modlitwa jej wzmacnia. Albowiem tylko Pan — bez którego nic uczynić nie możemy — potrafi, gdy Go o to prosimy, nadać skuteczność i dynamikę naszemu działaniu, tak by codziennie stanowiło budowanie świątyni Bożej w Duchu Świętym aż do miary wielkości według pełni Chrystusa oraz jednocześnie wzmocniło nasze siły do przepowiadania Chrystusa tym co są na zewnątrz.

ZGODNOŚĆ SŁÓW Z MYŚLA

19. Warunkiem wszakże, by ta modlitwa stała się modlitwą każdego z uczestników oraz by była źródłem pobożności i obfitej łaski Bożej, jako siłą wspierającą modlitwę osobistą i działalność apostołską — jest niewątpliwie to, ażeby przy godnym, uważnym i pobożnym jej odmawianiu myśli odpowiadały słowom. Wszyscy zabiegając o niebieską łaskę powinni przyczyniać się do tego, by nie przyjmować jej na próżno. Szukając Chrystusa i wnikając przez modlitwę coraz głębiej w Jego tajemnice, niech chwałą Boga i zanoszą błagania z tym samym nastawieniem z jakim modlił się boski Zbawiciel.

IV. OSOBY SPRAWUJĄCE LITURGIĘ UŚWIĘCENIA CZASU

A) ODPRAWIANIE WSPÓLNE

20. Liturgia uświęcenia czasu, podobnie jak inne czynności liturgiczne, nie ma charakteru prywatnego, lecz odnosi się do całego Ciała Kościoła, uwidacznia je i na nie oddziałuje. Wspólnotowe odprawianie tej liturgii ujawnia się najbardziej wtedy — a więc jest tym samym bardzo zalecane — gdy sprawuje je wraz ze swoim biskupem, ołoczonymi prezbiterami i innymi sługami ołtarza, Kościół partykularny, „w którym prawdziwie jest obecny i działa jeden, święty, katolicki i apostołski Kościół Chrystusowy”. Również wtedy gdy wspomniana liturgia sprawowana jest — bez obecności biskupa — przez kapitułę kanoników lub innych prezbiterów, zawsze powinno się przestrzegać oznaczonej pory dnia i starać się wedle możliwości o udział wiernych. To samo należy odnieść także do kapituł kolegiackich.

21. Ponieważ inne grupy wiernych, wśród których naczelne miejsce zajmują parafie, będące jakby komórkami diecezji, zorganizowanymi pod przewodnictwem pasterza zastępującego biskupa, „przedstawiają w pewien sposób widzialny Kościół ustanowiony na całej ziemi”, — dlatego powinny wedle możliwości odprawiać wspólnie w kościele główne godziny.

22. Gdy przeto wierni są zapraszani i zbierają się wspólnie, łącząc razem swe serca i głosy, ujawniają Kościół sprawujący tajemnicę Chrystusa.

23. Zadaniem tych, którzy mają wyższe święcenia lub otrzymali specjalną misję kanoniczną, jest zapowiadanie i kierowanie modlitwą wspólnoty: „Niech przeto dolożą wysiłku by wszyscy powierzeni ich opiece byli jednomyślni w modlitwie”. Powinni zatem zatroszczyć się o to, aby zachęcić wiernych i odpowiednią katechezą przygotować do wspólnego sprawowania — zwłaszcza w dni niedzielne i świąteczne — głównych części Liturgii uświęcenia czasu. Niech wyjaśniają wiernym, że takie

uczestnictwo nauczy ich prawdziwej modlitwy. Z tej przeto racji mają doprowadzić wiernych do zrozumienia w duchu chrześcijańskim psalmów tak, by byli powoli wprowadzani do większego zasmakowania i szerszego korzystania z modlitwy Kościoła.

24. Wspólnoty kanoników, mnichów, mniszek i innych zakonników, które na mocy reguły lub konstytucji odprawiają w całości lub części Liturgię uświęcenia czasu, zachowując przy tym powszechny, ewentualnie partykularny obrzęd, ujawniają w sposób specjalny modląc się Kościół; pełniej bowiem przedstawiają przykład Kościoła, który bez przerwy chwali Pana zgodnymi głosy. Wypełniają też obowiązek „współpracy”, głównie modlitwą „w budowaniu i wzroście całego Mistycznego Ciała Chrystusowego oraz dobrą Kościołów partykularnych”. W sposób szczególny należy to odnieść do osób prowadzących życie kontemplacyjne.

25. Szafarze święceń wyższych oraz wszyscy duchowni, którzy nie mają obowiązku wspólnego odmawiania, niech się starają — gdy mieszkają razem lub spotykają się w innym miejscu — odprawić wspólnie przynajmniej jakąś część Liturgii uświęcenia czasu, zwłaszcza rano Laudesy a po południu Nieszpory.

26. Także członkom zakonów męskich i żeńskich, którzy nie są obowiązani do wspólnej modlitwy, jak również członkom jakiegokolwiek instytutu doskonałości chrześcijańskiej, bardzo się zaleca, by zbierali się razem, sami, ewentualnie wspólnie z ludem, dla odprawienia całej Liturgii uświęcenia czasu lub przynajmniej pewnej jej części.

27. Świeckich, którzy gromadzą się gdziekolwiek na zebraniach z różnej przyczyny: dla odprawiania modlitwy, z racji wykonywania apostołatu, czy jeszcze innej racji, trzeba zachęcić, by wypełnili obowiązek wspólnej modlitwy Kościoła, odmawiając pewną część Liturgii uświęcenia czasu. Powinni przecież zdawać sobie sprawę z tego, że Boga czcimy w duchu i prawdzie przede wszystkim przez udział w czynności liturgicznej. Niech też pamiętają, że przez udział w kulcie publicznym i w modlitwie, obejmują wszystkich ludzi i w niemałym stopniu przyczyniają się do zbawienia całego świata.

Wypada wreszcie, by rodzina — stanowiąca jakby domowe sanktuarium Kościoła — nie tylko zanosila wspólne błagania do Boga, lecz także z pożytkiem odmawiała pewną część Liturgii uświęcenia czasu, przez co połączy się ściślej z Kościołem.

B) OBOWIĄZEK ODPRAWIANIA LITURGII UŚWIĘCENIA CZASU

28. Liturgia uświęcenia czasu w taki szczególnie sposób powierzona jest szafarzom święceń wyższych, że każdy jest do niej obowiązany, chociaż nie ma ludu w czasie jej odprawiania, z zastosowaniem zawsze koniecznych w związku z tym przystosowań. Kościół bowiem powierza im sprawowanie tej Liturgii uświęcenia czasu, by zadanie całej wspólnoty było przynajmniej przez nich wykonane na sposób pewny i stały, a modlitwa Chrystusa trwała zawsze w Kościele.

Biskup, zastępując w sposób wybitny i dostrzegalny osobę Chrystusa i będąc arcykapłanem swojej owczarni, od którego w pewnym stopniu pochodzi i zależy chrześcijańskie życie jego wiernych, winien wśród członków swego Kościoła zająć miejsce w modlitwie. Jego modlitwa w odmawianiu Liturgii uświęcenia czasu zanoszona jest zawsze w imie-

niu Kościoła i za powierzony mu Kościół.

Prezbiterzy złączeni z biskupem i całym prezbiterium, zastępując w sposób specjalny osobę Chrystusa Kapłana, uczestniczą w tym samym zadaniu, błagając Boga za cały powierzony sobie lud, a nawet za cały świat.

Wszyscy wymienieni wypełniają posługę dobrego Pasterza, który modli się za swoje owce, by miały życie i zespoliły się w jedno. W liturgii uświęcenia czasu powierzonej im przez Kościół powinni nie tylko znaleźć źródło pobożności i wsparcie dla osobistej modlitwy, lecz także z obfitości kontemplacji mają podtrzymywać i rozwijać działalność duszpasterską oraz misyjną na pociechę całemu Kościołowi Bożemu.

29. Tak więc biskupi i prezbiterzy oraz inni szafarze święceń wyższych, którzy otrzymali od Kościoła polecenie (por. n. 17) sprawowania Liturgii uświęcenia czasu, powinni codziennie odmówić ją w całości, starając się wedle możliwości o dostosowanie poszczególnych części do pory dnia.

Należne miejsce niech przyznają przede wszystkim tym częściom które we wspomianej Liturgii stanowią jakby zawiasy, to jest porannym Laudesom i Nieszporom. Mają starać się o to, by tych godzin nie pomijać, z wyjątkiem ważnej przyczyny.

Niech również wiernie odmawiają część Liturgii obejmującą czytania, która jest przede wszystkim sprawowaniem liturgii Słowa Bożego. W ten sposób wypełnią codzienne zadanie właściwe ze szczególnej racji, a mianowicie przyjmowania Słowa Bożego, by przez to stać się doskonalszymi uczniami Pana i zdobyć głębsze poznanie niewypowiedzianych skarbów Chrystusowych.

Mając na uwadze uświęcenie całego dnia będą się na pewno starali także odmówić tzw. godzinę środkową oraz godzinę kończącą dzień, przez którą przed spoczynkiem dopełnią chwalebnie „Dzieło Boże” i polecą się Bogu.

30. Jak najbardziej wypada, by stali diakoni odmawiali codziennie przynajmniej pewną część Liturgii uświęcenia czasu, określoną przez Konferencję Biskupią.

31. a) Kapituły katedralne i kolegiackie obowiązane są odmawiać w chórze te części Liturgii uświęcenia czasu, które przewiduje prawo ogólne lub partykularne.

Natomiast poszczególni członkowie tych kapituł przy odmawianiu indywidualnym powinni — oprócz godzin, do których są obowiązani wszyscy szafarze święceń wyższych — odmówić także te godziny, które są obowiązkowe w ich kapitułach.

b) Wspólnoty zakonne obowiązane do Liturgii uświęcenia czasu oraz ich poszczególni członkowie, mają odmawiać godziny zgodnie z przepisami własnego prawa partykularnego i z zachowaniem przepisu n. 29 odnośnie tych, którzy przyjęli święcenia wyższe.

32. Gdy idzie o pozostałe wspólnoty zakonne i ich poszczególnych członków, to zachęca się, ażeby zależnie od warunków, w których się znajdują, odprawiali przynajmniej niektóre części Liturgii uświęcenia czasu, która jest przeciwieństwem modlitwą Kościoła sprawującą, że wszyscy niezależnie od tego gdzie przebywają mają jedno serce i jedną duszę.

Ta sama zachęta odnosi się również do świeckich.

C) SPOSÓB ODPRAWIANIA

33. Liturgia uświęcenia czasu kieruje się własnymi prawami, zespala-
jąc w sobie w szczególny sposób te elementy, które znajdują się w po-
zostałych nabożeństwach chrześcijańskich. Ułożona zaś jest w ten sposób,
by zawsze najpierw był hymn i psalmodia, następnie dłuższe lub krótsze
czytanie Pisma świętego, a na zakończenie modlitwy błagalne.

Zarówno we wspólnym odprawianiu, jak i w odmawianiu indywi-
dualnym jest zachowana istotna struktura tej Liturgii, wyrażająca się
w tym, że stanowi dialog między Bogiem i człowiekiem. Jednakże odpra-
wianie wspólne wyraźniej ujawnia wspólnotową naturę Liturgii uświę-
cenia czasu, sprzyja czynnemu uczestnictwu wszystkich, zgodnie z pozy-
cją każdego, przez aklamację, dialog, odmawianie na przemian psalmów
i tym podobne sposoby i bardziej uwzględnia różne rodzaje ekspresji.
Stąd ile razy można zastosować wspólne odprawianie z udziałem i czyn-
nym uczestnictwem wiernych należy je postawić na pierwszym miejscu
przed odprawianiem indywidualnym i niejako prywatnym. Jest ponadto
rzeczą wskazaną, by przy odprawianiu wspólnym lub w chórze śpiewać
wedle możliwości modliłówną Służbę Bożą, uwzględniając naturę poszcze-
gólnych części oraz ich funkcję.

W ten sposób zostanie wypełnione polecenie Apostoła: „Słowo Chry-
stusa niech w was przebywa z (całym swym) bogactwem: z wszelką
mądrością nauczajcie i napominajcie samych siebie przez psalmy, hym-
ny, pieśni pełne ducha, pod wpływem łaski śpiewając Bogu w waszych
sercach” (Kol 3, 16; por. Ef 5, 19—20).

UWAGA:

W związku z ogólną odnową Liturgii dokonano również odnowy do-
tychczasowego brewiarza. Została zmieniona sama nazwa. Używa się
obecnie określenia łacińskiego „Liturgia Horarum”. Termin ten moż-
na przetłumaczyć na język polski: „Liturgia uświęcenia czasu” lub
„Liturgia Godzin”. Jak to ma miejsce w innych wypadkach również
i w tym Kongregacja Spraw Kultu Bożego opracowała „Wprowadzenie
Ogólne do Liturgii Uświęcenia Czasu”. Jest to bardzo obszerny elabo-
rat, w którym zawarto nie tylko pewne dyspozycje prawne dotyczące
odmawianego brewiarza, lecz ponadto rozważania teologiczne naświet-
lające szeroko te Modlitwy Kościoła.

Powyżej zamieszczono jedynie rozdział I Wprowadzenia Ogólnego do
Liturgii Uświęcenia Czasu. Pominięto tu jednak przypisy, które znaj-
dują się w tekście oryginalnym.

DEKRET O POGRZEBIE KOŚCIELNYM

Ojcowie Świętej Kongregacji dla Nauki Wiary na plenarnych posiedzeniach w dniach 14—15 listopada 1972 roku postanowili o pogrzebie kościelnym; nie należy zabraniać egzekwii jawnym grzesznikom, jeżeli przed śmiercią dali oznaki pokuty i jeżeli nie ma publicznego zgorszenia dla innych wiernych.

Ojciec św. Paweł VI na audiencji dnia 17 listopada 1972 roku niżej podpisanemu Prefektowi udzielonej, powyżej opisaną decyzję Ojców przyjął do wiadomości, zatwierdził i kazał ogłosić, unieważniając — o ile jest potrzebne — przepis kan. 1240 § 1 i jakiegokolwiek inne zarządzenia. Rzym, dnia 20 września 1973 roku.

† HIERONIM HAMER
ARCYBISKUP TYT. LORENSKI
SEKRETARZ

FRANCISZEK KARD. SEPER
PREFEKT

(A.A.S. nr 9, str. 500).

EPISKOPAT POLSKI

ZARYS PROGRAMU DUSZPASTERSTWA NA ROK 1974/75

- I. Wprowadzenie
 1. Na drodze do odnowy parafii
 2. Apostolstwo świeckich
 3. Dyrektorium apostolstwa świeckich
 4. Apostolstwo świeckich w Roku Świętym
 5. Społeczna Krucjata Miłości
- II. Podstawowe zadania w dziedzinie Apostolstwa Świeckich
 1. Podstawowe refleksje
 2. Formacja podstaw
 3. Porządek działania
- III. Miejsce — środki realizacji
 1. W duszpasterstwie ogólnym
 - a) Nauczanie
 - b) Działalność duszpasterska wokół Sakramentów
 - c) Caritas
 2. W duszpasterstwie rodzin i młodzieży
 3. W duszpasterstwie specjalistycznym
 4. Wobec środków przekazu społecznego
 5. Czas wolny
- IV. Grupa apostolstwa
- V. Doroczne skoordynowane akcje duszpasterskie 1974/75
- VI. Społeczna Krucjata Miłości
- VII. Pomoce duszpasterskie
 1. Dyrektorium Apostolstwa Świeckich
 2. Pro memoria dla duszpasterzy nt. apostolstwa świeckich
 3. Parafialne Rady Duszpasterskie
 4. Vademecum duszpasterstwa

I. WPROWADZENIE

1. Na drodze do odnowy parafii

Rok 1975 rozpoczynający się dla duszpasterstwa wraz z Adwentem 1974, jest w Polsce trzecim etapem pracy stanowiącej szczególną inicjację odnowy parafii. Inspiracja pastoralna tej odnowy wypłynęła z liturgicznego pozdrowienia: „Miłość Boga Ojca, łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi”. Pierwszy etap odnowy — 1972/73 — stanowiła refleksja i działanie wokół istoty parafii jako wspólnoty wiary i miłości, drugi — 1973/74 — był skoncentrowany na duszpasterzu i jego posłudze kapłańskiej w parafii obecnie — 1974/75 — wysiłek ma być skierowany na apostołskie zadania katolików świeckich w życiu parafii.

2. Apostolstwo świeckich

Apostolstwo świeckich istnieje w Kościele w Polsce, rozwija się w specyficznych warunkach i jest istotnym elementem siły katolicyzmu. Wykazuje to rozeznanie w sytuacji, jakie posiadamy — do tej specyfiki trzeba będzie często odwoływać się. Apostolstwo świeckich jest też w znacznej mierze owocem już dokonanej odnowy rozpoczętej przez II Sobór Watykański. Obecnie ma być na nowo podjęty dorobek Vaticanum II zarówno jako doktryna jak i jako orientacja pastoralna. Tajemnica życia Kościoła ukazana na nowo przez Sobór ma się jeszcze pełniej wcielić w życie naszych wspólnot kościelnych. Chodzi tu nade wszystko o ten aspekt tajemnicy Kościoła, który wyraża św. Paweł w liście do Koryntian: „Z Chrystusa całe Ciało — zespolone i utrzymane w łączności dzięki całej więzi umacniającej każdego z członków stosownie do jego miary — przyczynia sobie wzrostu dla budowania siebie w miłości” (Ef 4, 16).

3. Dyrektorium apostolstwa świeckich

Kościół w Polsce ma szczególne narzędzie dla swego apostolstwa katolików świeckich. Stanowi je Dyrektorium apostolstwa świeckich, opracowane przez Komisję Episkopatu do spraw apostolstwa świeckich. Dokument ten zawiera w pewnym skrócie wskazania Soboru na temat apostolstwa świeckich i ukazuje możliwości ich realizacji w Kościele — w Polsce. A zatem owo Dyrektorium musi stanowić trzon programu, którego celem jest apostolstwo świeckich. Pociąga to za sobą konieczność zaznajomienia się z nim wszystkich duszpasterzy, by stało się ich skutecznym narzędziem, co więcej Dyrektorium winno się stać przedmiotem zainteresowania katolików świeckich, skoro traktuje o ich udziale w posłannictwie Kościoła.

4. Apostolstwo świeckich w Roku Świętym

Cel, jaki wyznacza obecny program konweniuje z celami Roku Świętego, którymi są: wewnętrzna odnowa człowieka, jego pojednanie z Bogiem i ludźmi. Bowiem apostolstwo świeckich, wymaga od każdego ka-

tolika odnalezienia swego miejsca w społeczności Ludu Bożego i świadomego pojęcia funkcji apostołskiej, jaka mieści się w jego powołaniu.

5. Społeczna Krucjata Miłości

Od szeregu lat program duszpasterstwa dopełnia Społeczna Krucjata Miłości, która m. in. podejmuje szczególną formę apostołstwa.

II. PODSTAWOWE ZADANIA W DZIEDZINIE APOSTOŁSTWA ŚWIECKICH

1. Podstawowa refleksja

Trzeba stwierdzić, że w Kościele w Polsce apostołstwo świeckich istnieje i rozwija się głównie jako apostołstwo podstawowe, wspólne wszystkim i to w formie apostołstwa niezorganizowanego.

Płaszczyzną działania jest zatem owo apostołstwo wspólne wszystkim chrześcijanom, do jakiego powołuje sam Chrystus Pan, które z natury swej wypływa z życia chrześcijańskiego, „Powołanie bawiem chrześcijańskie jest z natury swojej również powołaniem do apostołstwa” (A DA 2). Powołanie to dokonuje się przez sakramenty inicjacji chrześcijańskiej, a szczególnie uzdolnienia do działania daje udział w kapłańskiej, nauczycielskiej i pasterskiej pomocy (władzy) Chrystusa Pana. Względem na szczególne potrzeby Kościoła uwarunkowane czasem i miejscem (brak kapłanów), jest w stosunku do tego motywu teologicznego uzasadnieniem drugoplanowym, tak jak to ujmuje wstęp do doborowego Dekretu o apostołstwie świeckich.

Ta forma apostołstwa świeckich istnieje i rozwija się w Polsce w trzech dziedzinach: w parafii, w rodzinie oraz w środowisku. Faktyczny brak apostołstwa zorganizowanego, jaki tutaj stwierdzamy, przypomina nam o ciągle żywej potrzebie (por. Dyrektorium nr 78). Te trzy dziedziny apostołstwa świeckich odpowiadają w pewien sposób trzem formom apostołowania: parafia — apostołstwo niejako zorganizowane, rodzina, — „organiczne”, środowisko — indywidualne. Parafia będzie w naszym programie szczególnym miejscem równocześnie formowania do apostołstwa i apostołskiej działalności. Chodzi o takie ukształtowanie parafii, aby świeccy podjęli w jak najpełniejszym wymiarze właściwe ich zadania apostołskie.

2. Formacje postaw

Apostołstwo świeckich w całym duszpasterstwie domaga się sprecyzowania warunku, bez którego — jak się wydaje — nie udałoby się urzeczywistnić. Chodzi tu o przemianę postaw zarówno kapłanów jak i świeckich. Apostołstwo o jakim mówimy, jest bowiem dziełem osobistej wiary i życiowego zaangażowania, pozbawione natomiast zostało oparcia w formach organizacyjnych i strukturach tradycyjnych.

W związku z tym nauka o apostołstwie świeckich winna być umowna

pod kątem przekształcania świadomości oraz inicjacji do działania. Dotyczy to w pierwszym rzędzie księży. Kerygma domaga się bowiem zawsze od głoszącego, aby ją wewnętrznie akceptował. Kerygma apostołstwa świeckich stawia kapłanów przed zadaniem wyciągnięcia konsekwencji zarówno dla ich wiary jak i dla działania duszpasterskiego. Trudności teologiczne idą tutaj w parze z nawykami — dla przykładu można wskazać na pojęcie odpowiedzialności, przewodniczenia, dialogu, na x umiejętności współpracy. Angażuje się tutaj i doktryna i postawa duszpasterza; od jednego i od drugiego uzależniona jest formacja świeckich do apostołstwa.

W odniesieniu do świeckich, podobnie trzeba ująć wagę doktryny i postawy. Apostołstwo świeckich domaga się prostych podstaw w pojęciach z zakresu eklezjologii (Kościoł jako wspólnota, hierarchiczna konstytucja Kościoła). Nie uda się ono bez odwagi w wyznawaniu i działaniu oraz bez umiejętności współdziałania.

3. Porządek działania

Głównym podmiotem działania tutaj sugerowanego — winna być diecezja, jako część Ludu Bożego, który pod przewodnictwem swego biskupa urzeczywistnia na swej ziemi wspólnotę Kościoła Powszechnego. W łonie tego Ludu Bożego na miejsce pierwszoplanowe należy wysunąć duszpasterzy jako współpracowników biskupa miejscowego. Dzięki nim dzieło zamierzone ma się urzeczywistnić wśród tych, których apostołskie zaangażowanie jest celem wszystkich proponowanych wysiłków, tj. wśród świeckich. Po kapłanach duszpasterzach wymienić należy także siostry zakonne jako szczególnie powołane do formowania kobiet ku apostołstwu.

Taka kolejność realizacji apostołstwa świeckich: Kościół lokalny, duszpasterze, świeccy — ma głębokie uzasadnienie. Kościół miejscowy — diecezja jest bowiem kościelną zasadą jedności wspólnoty, podmiotem współdziałania wszystkich dla dobra całości. Do tej zasady jedności muszą być sprowadzone wielkość i różnorodność wraz z ich życiowymi konsekwencjami, bo tylko wtedy staną się one wzbogaceniem Kościoła.

Z natury rzeczy wynika, że najpierw trzeba się zwrócić do duszpasterzy i za ich pośrednictwem do świeckich — taki to porządek przyjęło Dyrektorium. Powinno to — w wielu wypadkach uspokoić kapłanów, iż nawet najmniejszy wymiar apostołstwa świeckich w niczym nie pomniejsza wagi funkcji kapłaństwa ministerialnego w życiu wspólnoty Ludu Bożego. Apostołstwo świeckich jest bowiem nieodzowne i wielorako powiązane z duszpasterstwem kapłańskim. Duszpasterze formują świeckich na apostołów i swoją postawą w znacznej mierze warunkują apostołstwo świeckich. Apostołstwo świeckich z kolei ułatwia i ubogaca duszpasterzowanie, zwłaszcza na tych terenach, których kapłan swym wpływem nie dosięga.

III. MIEJSCE — ŚRODKI REALIZACJI

1. W duszpasterstwie ogólnym

a) Nauczanie

Pierwszorzędne znaczenie dla apostołstwa świeckich, zarówno w dzie-

dzinie uświadomienia jak i kształcenia postaw trzeba przypisać ambonie, wokół której skupia się regularnie w ciągu całego roku wspólnota parafii. Trzeba przy tym dokonać rzetelnej oceny, czy niedzielna homilia — jako zasadniczy środek przekazu słowa Bożego — podejmuje z całą sumiennością i odpowiedzialnością zadany program, a zwłaszcza, czy w sposób systematyczny dokonuje pełnego przekazu depozytu wiary i zasad życia chrześcijańskiego.

Szczególne zadanie ambony trzeba przypisać w czasie parafialnych rekolekcji, które stały się powszechną praktyką duszpasterstwa, lecz stale wymagają pogłębiania i przystosowania do współczesnych warunków życia i narastających problemów.

Swego rodzaju dopełnieniem homilii niedzielnej będzie homilia dni powszednich — jakiej domaga się odnowiona liturgia — oraz homilia nabożeństw okolicznościowych, stanowych, zwłaszcza dzieci i młodzieży, dla grup specjalnych.

Drugim środkiem po ambonie, w przekazie słowa Bożego jest katechizacja dzieci i młodzieży, która słusznie w całości pracy duszpasterskiej zajmuje pierwsze miejsca. Trzeba w dalszym ciągu czynić wysiłki, by problemem katechizacji dzieci zająć ludzi świeckich, aby choć w części zyskany przez to czas kapłani mogli przeznaczyć na inne formy pasterzowania

Osobny, a zarazem istotny problem, który łączy się z katechizacją to współpraca duszpasterza z rodzicami przede wszystkim uświadomienie rodziców i przysposobienie ich do tego, by w życiu rodzinnym dopełniało się dzieło katechizacji parafialnej. Katecheza rodzinna bowiem, to pierwsze zadanie apostołstwa świeckich.

b) Działalność duszpasterska wokół sakramentów

Na pierwsze miejsce wysuwa się Eucharystia. „Apostolstwo świeckich jest uczestnictwem w samej zbawczej misji Kościoła i do tego właśnie apostołstwa sam Pan przeznacza wszystkich przez chrzest i bierzmowanie. Dzięki sakramentom, a szczególnie dzięki świętej Eucharystii, udzielana jest i podtrzymywana owa miłość Boga i ludzi, która jest duszą całego apostołstwa” (KK 33).

Nie bez znaczenia dla apostołstwa świeckich będzie troska o takie ukształtowanie liturgii eucharystycznej w każdej parafii, by świeccy — poprzez funkcje lektorów, scholi, ministrantów mogli w pełni włączyć się w jej sprawowanie, a tym samym mogli w pełni czerpać z jej obfitości.

Apostolstwo świeckich domaga się, by wokół sakramentów inicjacji apostołskiej zorganizować odpowiednią katechezę, to znaczy: katechezę chrzcielną i katechezę sakramentu bierzmowania.

Wszystkie parafie od pewnego czasu wprowadziły już w życie nowy obrzęd chrztu św.. Pełne jego wykorzystanie będzie możliwe wtedy, gdy w poszczególnych parafiach lub w większych środowiskach między — parafialnych odbywać się będzie systematyczne wtajemniczenie rodziców i chrzestnych.

Tym bardziej katecheza sakramentu Bierzmowania urasta do problemu

centralnego. Chodzi bowiem o sakrament, który jest sakramentem apostołstwa i chodzi o formację młodzieży.

c) Caritas

Ewangeliczna postawa apostołska „winna się rodzić z miłości i z niej czerpać siły” (DA 8). Miłość i miłosierdzie przynależą do samej istoty apostołstwa. „Po tym poznają wszyscy, żeście uczniami moimi, jeśli miłość mieć będziecie jeden ku drugiemu” (J 13,35).

„A jak w zaraniu swych dziejów Kościół święty łączy Wieczerzę eucharystyczną z agapą, ukazywał się cały zjednoczony węzłem miłości Chrystusa, tak w każdym czasie daje się rozpoznać po tym znaku miłości, a ciesząc się z podejmowanych przez innych przedsięwzięć, zatrzymuje dla siebie dzieła miłości jako swój obowiązek i niepozbywalne prawo (DA 8).

Soborowy Dekret o apostołstwie świeckich podkreśla, że we współczesnym świecie apostołstwo dobroczynności stało się bardziej naglące i powinno „ogarniać swym zasięgiem wszystkich bez wyjątku ludzi i wszystkie potrzeby”.

Wyznacza to równocześnie miejsce dla apostołstwa dobroczynności w obecnym programie zmierzającym do odnowy parafii. Na szczęście, nasza rodzima tradycja jest w tej dziedzinie bogata, niemniej wymaga ożywienia nowym duchem, a szczególnie wymaga ożywienia nim młodych apostołów.

2. W duszpasterstwie rodziny i młodzieży

Każdy program duszpasterstwa, tym bardziej program, którego treścią jest apostołstwo świeckich nie może pominąć rodziny i młodzieży.

Rodzinie trzeba przybliżyć ideał apostołstwa, jaki dla niej sformułował Sobór Watykański II: „Chrześcijańscy małżonkowie są wzajemnie dla siebie, dla swoich dzieci i innych domowników współpracownikami łaski i świadkami wiary. Oni są dla swych dzieci pierwszymi głosicielami wiary i wychowawcami; słowem i przykładem przysposabiają je do życia chrześcijańskiego i apostołskiego” (DA 11).

Zagrożenie chrześcijaństwa w polskiej rodzinie wyrażające się poważnym procentem rozwodów, sprzeniewieraniem się wobec obowiązku przekazania nowego życia, hołdowanie praktycznemu materializmowi, częste przypadki alkoholizmu stawiają przed apostołstwem w tej dziedzinie zadania naglące i trudne.

Wysiłki duszpasterskie trzeba skierować na przygotowanie młodych do życia rodzinnego oraz zaangażować w apostołstwo młode małżeństwa, otoczyć opieką rodziny wielodzietne.

Świat młodych, który we współczesnym społeczeństwie zaznacza swój wielki wpływ i rośnie jego znaczenie (por. DA 12), to szczególna dziedzina apostołstwa. W świecie młodych trzeba odczytać (wyczuć) wielki potencjał apostołstwa, który umiejętnie wyzwołony winien obejmować swoją działalnością w pierwszym rzędzie samą młodzież (por. DA 12).

Obok katechizacji praca dla celów apostołstwa młodych winna dokonywać się liturgicznej i innych.

3. W duszpasterstwie specjalistycznym

Trzeba szukać dróg i środków dla apostołstwa środowiskowego. Jest to jedna z dziedzin, w której najwyraźniej zaznacza się kompetencja świeckich. Od duszpasterza musi jednak pochodzić inspiracja oraz współpraca w zespołach apostołskich nad rozeznaniem sytuacji, nad poszukiwaniem właściwych apostołów działania na rzecz ewangelizacji.

W tej dziedzinie duszpasterstwo parafialne oczekuje pomocy od duszpasterstw krajowych w postaci sugestii co do sposobu działania i odpowiednich materiałów duszpasterskich.

4. Wobec środków przekazu społecznego

Trudno nie dostrzec szczególnej potrzeby apostołstwa świeckich wobec bogactwa i siły środków masowego przekazu społecznego, które w naszej sytuacji nie służą Ewangelii.

Zadania apostołskie w tej dziedzinie muszą zmierzać do kształtowania umiejętności chrześcijańskiej oceny; rozróżniania dobra od zła.

5. Czas wolny

Odpooczynek po pracy, wakacje, turystyka otwierają przed apostołstwem i możliwościami i problemy. Polskie doświadczenia w tej dziedzinie stawiają bardzo wyraźne przed duszpasterstwem dwa zagadnienia, a mianowicie: święcenie dnia świętego oraz styl życia chrześcijańskiego.

IV GRUPY APOSTOLSTWA

Zarówno powszechne powołanie do apostołstwa jak i obowiązek indywidualnej realizacji wymagają współdziałania w pewnych „organizmach”, aby przez nich łatwiej mogły przenikać na całą wspólnotę.

Zespołowe narady, refleksje pozwolą ująć stan faktyczny, dokonać jego oceny, ukazać możliwości i trudności, konfrontować ujęcia teologiczne i postawy, ujawnić zastrzeżenia i obawy, ocenić dokonania i sprecyzować postulaty.

Wydaje się, że wspólne narady na temat apostołstwa świeckich, winny dokonywać się w pierwszym rzędzie wśród księży i to pod przewodnictwem Biskupa, dla zagwarantowania tej problematyce właściwego miejsca teologicznego. To wspólne uczenie się i inicjowanie winno być w dalszym ciągu prowadzone w dekanatach oraz w parafiach.

Zarówno w skali diecezjalnej jak i dekanalnej i parafialnej wymagana jest współpraca ze świeckimi.

1. Rada Duszpasterska

„Bardzo pożądaną jest rzeczą, by w każdej diecezji utworzono osobną Radę duszpasterską z samym biskupem diecezjalnym na czele, w której by uczestniczyli specjalnie dobrani księża, zakonnicy i świeccy. Zadaniem tej Rady będzie śledzenie i przemyślenie wszystkiego, co ma związek z duszpasterskimi pracami oraz wyciąganie z tego praktycznych wniosków” (DB 27).” Tego rodzaju Rady powinny istnieć — w miarę możliwości — również na terenie parafialnym...” (DA 26). Motu proprio „Ecclesiae Sanctae” wskazuje na istotne zadania Rady duszpasterskiej. Do niej to bowiem należy „badanie, rozważanie i podejmowanie wniosków praktycznych” odnośnie spraw związanych z działalnością duszpasterską tak, aby następowała coraz bardziej zgodność życia i działania Ludu Bożego z Ewangelią” (I, n 16 § 1).

Dyrektorium Apostolstwa Świeckich podejmując zalecenia Soboru podkreśla z naciskiem konieczność powoływania Rad parafialnych (por. Dyr. 80), a jej zadania w naszej rzeczywistości określa: „Do zadań Rady Parafialnej należy między innymi: pobudzanie i rozwój inicjatywy apostołskiej wśród parafian, koordynacja poczynań apostołskich, wspomaganie duchowieństwa w pracy duszpasterskiej i katechizacji, wyrażanie opinii w sprawach parafii oraz wysuwanie propozycji i wniosków dotyczących udoskonalenia pracy parafialnej (Dyr. 82).

V DOROCZNE SKOORDYNOWANE AKCJE DUSZPASTERSKIE — 1974/75

Rok Liturgiczny, a zarazem rok pracy duszpasterskiej jest ubogacony w dość liczne akcje duszpasterskie o zasięgu powszechnym, a nieraz lokalnym. Inspiracja tych akcji pochodzi w części od Stolicy Apostolskiej, w części od Konferencji Episkopatu lub poszczególnych Komisji Episkopatu. Aby uniknąć wrażenia, że akcje te jak by zakłócają naturalny rytm pracy duszpasterskiej wyznaczonej przez rozwój Roku Liturgicznego, należy poszukiwać dla wspomnianych akcji takiego kontekstu treściowego, który by sprawiał rzeczywistością integrację specjalnych akcji z całością rocznego programu duszpasterstwa.

Wymienione poniżej działania duszpasterskie mogą podlegać zmianom zgodnie z rozeznaniem Wydziału Duszpasterstwa Kurii Diecezjalnej. W dekanacie działania uzgadnia Ks. Dziekan, w parafii Ks. Proboszcz. Dla ułatwienia skoordynowania akcji duszpasterskich z programem roku, przy wielu punktach podany jest w formie propozycji temat związany z apostołstwem świeckich.

1. Uroczystość Chrystusa Pana, Króla Wszechświata — dnia 23 listopada — święto „Społecznej Krucjaty Miłości”
2. I Niedziela Adwentu — dnia 1 grudnia
3. Uroczystość św. Barbary — patronalne święto górników — dnia 4 grudnia (środa) — (D 45 — 55).
„Dorośli i młodzież w pracy” (D 43 — 52).
4. Uroczystość św. Mikołaja — dnia 6 grudnia (piątek) — akcja charytatywna zwłaszcza wobec dzieci i biednych — „Apostolstwo przez dostrzeganie potrzeb, współczucie i wspomaganie potrzebujących” (D 106, 117).
5. Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP — niedziela 8 grudnia — poprzedzona przez triduum dla młodzieży żeńskiej szkolnej i pozaszkolnej — „Duchowość apostołska” (D 7), „młodzi pomagają młodym” (D 38, 39). „w życiu chrześcijańskim” (D 73).

U w a g a ³⁾ Referencje „D” odsyłają do Dyrektorium Apostolstwa Świec-
U kich, patrz GWK 1973, str. 401 i nast.

6. III niedziela Adwentu — dnia 15 grudnia — duszpasterstwo rodzin: błogosławieństwo matek oczekujących potomstwa — „troska o wzajemną pomoc w rodzinie” (D 23), „Przykładem i słowem bronić świętości rodziny” (D 28, 29).
7. Uroczystość Świętej Rodziny — niedziela 29 grudnia — Słowo Pasterskie Księży Biskupów („Apostolstwo w rodzinie i rodziny” D 22-37).
8. Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia (poniedziałek) — „Uczestnictwo w proroczej funkcji Chrystusa” (D 4, 24, 46, 68, 69) „Dialog z niewierzącymi” (D 115, 116).
9. Tydzień Ekumeniczny — 19 stycznia (niedziela) do 26 (niedziela).
10. Z końcem stycznia — sprawozdanie z wizyty duszpasterskiej w parafii, ze szczególnym uwzględnieniem wybranego na nią w tym roku tematu, zadania.
11. Uroczystość Ofiarowania Pańskiego (M.B. Gromnicznej) — dnia 2 lutego (niedziela).
12. Rozpoczęcie Wielkopostnej Akcji Trzeźwości — środa popielcowa 12 lutego — „Apostolstwo trzeźwości w środowisku towarzyskim i sąsiednim” (D 57-59).
13. Dzień Kobiet — 8 marca (sobota) — modlitwa w intencji kobiet, „kobiety bronią swej godności” (D 29).
14. Uroczystość św. Józefa — dnia 19 marca (środa), triduum dla mężczyzn — „Mężczyzna w rodzinie” (D 22 n.), „Mężczyzna w środowisku pracy” (D 45 n.).
15. Ogólnopolski Dzień Modlitw o Powołania — niedziela 20 kwietnia — „Wychowanie do apostołstwa — przygotowaniem do podjęcia szczególnego wezwania Bożego” (D 102-105, 106, 108).
16. Uroczystość Matki Boskiej Królowej Polski — dnia 3 maja (sobota) — odnowienie aktu oddania Matce Najśw.
17. Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego — czwartek 8 maja —

- „Uczestnictwo chrześcijan w królewskiej władzy Chrystusa Pana” (D 5).
18. Uroczystość Zesłania Ducha Świętego — dnia 18 maja — misyjny dzień chorych — Wszyscy są uzdolnieni do apostołstwa” (D 6).
 19. Uroczystość Matki Bożej — Matki Kościoła — drugi dzień Zielonych Świąt, 19 maja — „Matka Kościoła i nasza służba Kościołowi” (D 7).
 20. Dzień wdzięczności matkom — dnia 26 maja.
 21. Boże Ciało — 29 maja „Eucharystia duszą apostołstwa” (D 118).
 22. Dzień Dziecka — niedziela 1 czerwca.
 23. Miesiąc czerwiec — przygotowanie wiernych do chrześcijańskiego spędzenia wakacji — „Świadkowie Chrystusa w czasie wakacji” (D 65).
 24. Z okazji zakończenia roku szkolnego — niedziela wdzięczności wychowawcom, nauczycielom, katechetom.
 25. Rocznica wyboru Ojca św. Pawła VI — sobota 21 czerwca, rocznica Jego koronacji 30 czerwca.
 26. Uroczystość św. Apostołów Piotra i Pawła — niedziela 29 czerwca — „Łączność z Biskupami jest istotnym elementem apostołstwa w Kościele” (D 87-95).
 27. Uroczystość Matki Bożej Uzdrawienia Chorych — dnia 6 lipca (niedziela) — pielgrzymki chorych do sanktuariów maryjnych.
 28. Uroczystość św. Krzysztofa — dnia 25 lipca (piątek) — patronalne święto kierowców samochodowych.
 29. Uroczystość św. Anny — dnia 26 lipca (sobota) — dzień wdzięczności dla rodziców, dziadków.
 30. Święto błg. Maksymiliana Marii Kolbego — dnia 14 sierpnia (czwartek) — „Sakrament i charyzmat źródłem apostołstwa” (D 6), „N.M. Panna — Królowa Apostołów” (D 7).
 31. Uroczystość Wniebowzięcia NMP — dnia 15 sierpnia.
 32. Uroczystość Matki Bożej Częstochowskiej — dnia 26 sierpnia (wtorek) — patronalne święto Maryi Matki Kościoła.
 33. Niedziela 24 sierpnia — pielgrzymka mężczyzn na Jasną Górę.
 34. Przygotowania do rozpoczęcia katechizacji — przed nowym rokiem szkolnym — „Współdziałanie rodziny i parafii w katechizacji dzieci i młodzieży szkolnej i pozaszkolnej” (D 24,36).
 35. Rocznica wybuchu II wojny światowej — dnia 1 września (poniedziałek) — nabożeństwa żałobne za poległych w obronie Ojczyzny.
 36. Uroczystość Narodzenia N.M. Panny — dnia 8 września (poniedziałek) — triduum dla matek — „Rodzina chrześcijańska domowym sanktuarium Kościoła przez miłość i wspólną modlitwę” (D 37).
 37. Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego — niedziela 21 września — temat dnia w ujęciu apostołskim.
 38. Tydzień Biblijny — niedziela 28 września — „Pismo św. w wychowaniu do apostołstwa” (D 103, 104).
 39. Tydzień Miłosierdzia — od 5 do 12 października — „miłosierdzie jako jedna z najdoskonalszych form apostołowania” (D 9, 15, 16).
 40. Uroczystość św. Łukasza — dnia 18 października (sobota) dzień modlitw pracowników służby zdrowia.
 41. Tydzień Misyjny — od 19 do 26 października.
 42. Tydzień modlitw za zmarłych — od 1 listopada (sobota) do 8 listopada (Dzień Zaduszny w poniedziałek 3 listopada).
 43. Uroczystość św. Stanisława Kostki — dnia 13 listopada (czwartek) — święto patronalne młodzieży męskiej poprzedzone triduum dla szkolnej i pozaszkolnej młodzieży męskiej — „Młodzi dopomagają mło-

dym". (D 38-41), „Przyjaźń wśród młodych umocnieniem moralnym i duchowym" (D 75-77).

44. 25 listopada (wtorek) — dzień kolejarza.
45. Tydzień Kultury Chrześcijańskiej — 23 listopada do 30 listopada — „Zadania chrześcijanina wobec kultury".

VI SPOŁECZNA KRUCJATA MIŁOŚCI 1974/75

(tekst programu)

VII POMOCE DUSZPASTERSKIE

1. Dyrektorium Apostolstwa Świeckich (program zasadniczy GWK 1973, str. 401 i nast.).
2. Pro memoria dla Duszpasterzy n.t. Apostolstwa Świeckich (GWK 1973, str. 423 i nast.).
3. Parafialne Rady Duszpasterskie.
4. Ks. Biskup Dr Wilhelm Pluta — Vademecum duszpasterstwa.

PROGRAM KAZNODZIEJSKI NA ROK 1974/75

„DAR JEDNOŚCI W DUCHU ŚWIĘTYM"

Założenia wstępne

1. Tegoroczny program kaznodziejski jest ostatnim w trzyletnim homilijnym cyklu, charakteryzującym się trynitarnym hasłem „Miłość Boga Ojca, Łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa i dar jedności w Duchu Świętym". Właśnie ostatni człon tej formuły stanowi klucz do odczytania i interpretowania w obecnym roku, roku Mateusza, czytań mszalnych, misterium liturgicznego i zjawisk kosmosu, objawiających nam historię zbawienia.

Centralną postacią historii zbawienia jest osoba Jezusa Chrystusa. Wszystko co działo się przed, było przygotowaniem Jego przyjścia na świat, zaś co nastąpiło po wniebowstąpieniu, jest ponawianiem tajemnicy, która się w nim dokonała.

Najmniej znany i opracowany jest udział Ducha św. w historii zbawienia. Ukazał nam go dopiero Sobór Watykański II. Tegoroczny program kaznodziejski pragnie ukazać trzecią Osobę Trójcy Przenajświętszej, jako duszę przenikającą i dynamizującą całą historię zbawienia, spełniającą się z woli i miłości Boga Ojca, przez łaskę Pana naszego Jezusa Chrystusa a uobecnianą w rytmie roku liturgicznego. Poznanie funkcji Ducha św. w historii zbawienia, jest kluczem do pełnego poznania Chrystusa Zbawiciela i Kościoła. To stanowi novum obecnego programu i jest krokiem naprzód w kaznodziejstwie.

Dynamizująca działalność Ducha św. w historii zbawienia

2. Duch św. objawia się w historii zbawienia, jeszcze przed Synem w Starym Testamencie, jako Duch Boży dany prorokom a jako Mądrość dany jest całej ludzkości. Prorocy pod natchnieniem Ducha Jahwe, podtrzymywali w narodzie wybranym wiarę w mającego przyjść Zbawiciela. Izajasz, jak to będziemy czytać w I tygodniu Wielkiego Postu, mówi o Mesjaszu iż „spocznie na Nim Duch Boży” (Iz 11, 2), a później w czasach mesjańskich otrzyma Go cały Lud Boży (Iz 36, 25) czytamy w niedzielę Wielkanocy. W księgach Starego Testamentu postać Zbawiciela, została pod natchnieniem Ducha św. tak wyraźnie określona, że Nowy Testament niejednokrotnie posługuje się tymi określeniami lub się na nie powołuje. Misja i działalność Ducha św. w historii zbawienia, pozwala nam uchwycić ciągłość i rozwój Objawienia Bożego obu Testamentów. On jest jakby klamrą spinającą w jedno, oba Testamenty, a także dlatego, że natchnienie Pisma św. obu Testamentów pochodzi od Niego (KO 11, 18, 20, 21).

3. W Starym Testamencie Bóg posługiwał się zwykłymi ludźmi i przez nich za sprawą Ducha Swego realizował w świecie swój plan zbawienia. W Nowym Testamencie posłał na świat Syna by On osobiście stał się Zbawicielem ludzkości. Od samego początku w dziele tym współdziałał z Ojcem Duch św.. Czytać będziemy w Adwencie słowa Anioła wypowiedziane do Maryi: „Duch św. zstąpi na Ciebie i Moc Najwyższego Cię osłoni” (Łk 1, 35), Udział Ducha św. w tajemnicy wcielenia został tu objawiony tylko Maryi, zaś później całemu ludowi przy chrzcie w Jordanie, jak nam to opisuje św. Mateusz (3, 5 n).

Współdziałanie z Chrystusem ukazane jest w czytaniach okresu Bożego Narodzenia. Jezus w mocy Ducha nauczał w synagogach: „Bóg namaścił Go Duchem św. i posłał aby głosił ubogim dobrą nowinę”. (Łk 2, 14-15). Duch św. zawsze był z nim i w Nim co potwierdza św. Jan w czytaniu przypadającym w II tygodniu Wielkiejnocy (J 3, 34).

W szczególniejszy sposób Duch św. współdziałał z Jezusem w czasie Jego męki, śmierci i zmartwychwstania. Są to najważniejsze chwile naszego zbawienia. Tak jak Duch św. działał w chwili chrztu nad Jordaniem, tak też był w ścisłej z Nim łączności w czasie chrztu na krzyżu. „Krew Chrystusa, który przez Ducha Wiecznego złożył Bogu Samego Siebie jako nieskałaną ofiarę, oczyści sumienia”, czytamy w Uroczystości Bożego Ciała (Hebr 9, 11-14). Duch św. uczynił ofiarę krzyżową wiecznie żywą i źródłem życia Bożego dla nas.

Klasycznym tekstem ukazującym nam wzajemną więź Ducha św. i zmartwychwstania są słowa św. Pawła czytane w 5 Niedzielę Wielkiego Postu: „Jeżeli mieszka w nas Duch Tego, który Jezusa wskrzesił z martwych, to Ten, co wskrzesił Jezusa z martwych, przywróci do życia wasze śmiertelne ciało, mocą mieszkającego w Was Ducha” (Rzym 8, 1). Ożywione i odnowione człowieczeństwo Jezusa Chrystusa przez Ducha św. mogło stać się źródłem naszego odrodzenia.

Współdziałanie z Chrystusem Ducha św. nie zakończyło się wraz ze zmartwychwstaniem i dokonaniem naszego odrodzenia. Teraz powstał nowy porządek zbawienia. Chrystus został uwielbiony i okazał się według Ducha św. pełnym mocy Synem Bożym (Rzym 1, 4 — IV Niedziela Adwentu) i „nastąpiło nad światem Królowanie Pana naszego” (Obj. 11, 15).

Od tego momentu kiedy Chrystus zasiadł po prawicy Ojca (czyt. na Boże Narodzenie) mógł udzielać Ducha św., którego w pełni posiadał, także wszystkim odkupionym i czynić ich uczestnikami zbawienia. Udzielając odkupionym Ducha św. a wraz z Nim życie Boże, utworzył wspólnotę Bożą, jedno Mistyczne Ciało.

Duch Święty w Kościele

4. Chrystus uwielbiony korzystając ze swojej władzy wysłużonej na krzyżu, najpierw obiecuje — „Duch św. Poczyciel, którego Ojciec pošle w moim imieniu” (J 14, 26; V tydzień Wielkanocy) — a później w dzień Zielonych Świąt zsyła ludowi Bożemu Dar, którym jest Duch św., tworząc w ten sposób oficjalnie Kościół. Odtąd Duch św. ustawicznie kształtuje (KK 4) i ożywia (KK 7) Mistyczne Ciało Chrystusa utrzymuje w wierności (KDK 3) powoduje Jego wzrost i rozprzestrzenienie (DM 4). Jego dziełem jest stałe oczyszczanie, odnowa i uświęcenie całego Ludu Bożego. Najważniejszą jednak funkcją Ducha św. w Kościele, to ponawianie w całym Mistycznym Ciele jak i w każdym Jego członku, tajemnicy zbawienia, która raz dokonała się w Chrystusie. Nie wnosi On do tego dzieła nic nowego, lecz wszystko co daje Kościołowi bierze od Chrystusa. „Gdy zaś przyjdzie Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy, bo nie będzie mówił od Siebie, On mnie otoczy chwałą, ponieważ z mojego weźmie i wam oznajmi” (J 16, 13-14. VI tydzień Wielkanocy). Duch św. uobecnia Chrystusa w Kościele i z nim wspólnie działa. Tylko Duch św. potrafi w jednym czasie, w wielu ludziach i na wielu miejscach uobecniać Chrystusa i ponawiać Jego zbawczą misję. Duch Chrystusa i Duch św. nie zlewają się w tej działalności lecz ściśle są ze sobą zespoleni jak to podkreśla w oparciu o uchwały soborowe współczesna eklezjologia. Duch św. jest inspiratorem całego kultu Kościoła. Działa szczególnie przez liturgię która daje wiernym autentyczne przeżycie rzeczywistości, przekazanym nam w Piśmie św. i nierozzerwalnie złączonych ze zbawczym misterium paschalnym.

5. Duch św. działa w sakramentach św., a zwłaszcza w sakramencie chrztu i bierzmowania, które znajdują w obecnym programie szczególne wypuklenie. Przez sakramenty, Duch św. wciela Lud Boży w życie Trójcy Przenajświętszej. Obdarowując Lud Boży swoją mocą powołuje i uzdalnia go do realizacji odwiecznych planów Bożych, stwarzania i zbawiania świata i człowieka. Obdarza rozum ludzki światłem i różnymi charyzmatami, by mogli angażować się we wszechstronny ekonomiczny, techniczny i społeczny rozwój świata, spełniając odwieczną wolę Ojca. „Czyńcie sobie ziemię poddaną” (Gen. 1, 28) tak, aby rozwój ten dzięki pracy, służył udoskonaleniu życia człowieka, czuwając jednocześnie, by na skutek skażonej natury, wysiłki człowieka, nie doprowadziły do unicestwienia dzieła stworzenia.

Na mocy charakteru sakramentalnego chrztu i bierzmowania, Duch św. uzdalnia Lud Boży do uobecniania razem z Najwyższym Kapłanem Jezusem Chrystusem, ofiary pojednania i zbawienia całej ludzkości w misterium liturgicznym, jak również obdarza Go mocą i męstwem by przez apostołstwo słowa i świadectwo życia ukazywali Chrystusa i przyprawdzali innych do nawrócenia i pojednania z Bogiem.

W każdorazowym rocznym przedstawieniu się dalej wieloraką działalność Ducha św. jaką On spełnia w osobistym życiu chrześcijan, zwa-

szcza w życiu wewnętrznym, a także jako Tego, który jest motorem wszelkich akcji apostołskich, misyjnych i ekumenicznych.

Związek Ducha św. z Maryją

6. Związek Ducha św. z Maryją objawiony został od pierwszej chwili jej bytowania ziemskiego w orzeczeniu dogmatycznym Kościoła o Jej Niepokalanym Poczęciu. W chwili poczęcia Syna Bożego została napełniona Duchem Bożym (KK 56), On ją uczynił nieskalaną i płodną (KK 52) a przez to swoją świątynią i prototypem Kościoła. Maryja za sprawą Ducha św. stając się Matką Boga i ludzi, staje się dziewiczą Matką Kościoła, Duch św. kierował bez przerwy życiem Maryi. Chociaż posiadała od momentu wcielenia pełnię łaski, uczestniczyła we wieczniku razem z Apostołami w Zesłaniu Ducha św. (KK 59). Duch św. wzbudza obecnie w Ludzie Bożym Kult Maryjny (KK 53).

Eschatologiczna misja Ducha św.

7. Podstawą tej części programu jest udział Ducha św. w misterium zmartwychwstania Chrystusa, które jest zasadą zmartwychwstania wiernych. Duch św. jest kontynuatorem zbawienia dokonanego przez Chrystusa. Pierwsze zmartwychwstanie wiernych — duchowe, dokonuje się za sprawą Ducha św. podczas chrztu św. Wodą chrzcielna, przez Ducha św. staje się wodą żywą, odradzającą ku żywotowi wiecznemu (J. 7, 37-39; Czytamy w wigilię Zielonych Świąt). Drugie zmartwychwstanie rozciąga się na wszystkie akty w życiu, które stanowią osobiste zmaganie się moralne chrześcijanina z zagrożeniem ze strony śmierci grzechowej. Poniesione cierpienia i ofiary w tym względzie, są znakiem udziału w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa (2 Kor 13, 4; Flp 3, 10; Ef 5, 14; Kol 3, 3-5). Trzecim, będzie zmartwychwstanie cielesne, które dokona się w duchu ostatecznym. Duch św. to sprawi, że na skutek solidarnego działania z Chrystusem, ciała wiernych zostaną przemienione w ciała duchowe (I Kor 15, 44; Czyt. VII Niedz. p.a.). W V Niedzielę Wielkiego Postu oraz 14 Niedz. p.a. czytamy: „Jeśli mieszka w was Duch Tego, który wskrzesił z martwych Jezusa, to Ten co wskrzesił Jezusa Chrystusa z martwych, przywróci do życia wasze śmiertelne ciała, mocą łączącej się z Duchem”. (Rzym 8, 11). Tak więc Zielone Świąta i działania Ducha św. w Kościele zakończą się dopiero w dniu paruzji.

Siła jednocząca — Duch św.

8. Duch św. nie dąży do wielości, ale do zebrania całej wielości w jedność. Już w Bogu jest wyrazem jedności i zjednoczenia Ojca z Synem. Duch św. ten sam w Chrystusie i w wiernych sprawia jedność pomiędzy Chrystusem i wiernymi i wzajemnie pomiędzy wiernymi. Przez Ducha św. uosobioną Miłość, następuje pojednanie i zjednoczenie Boga z człowiekiem, człowieka z człowiekiem i człowieka z samym sobą”. Z chwilą otrzymania Ducha św. ludzie rozdzieleni i rozbiści przez sam fakt człowieczego skazania grzechem, nawiązują między sobą nie tylko łączność ale nawet braterską wspólnotę” — czytamy w Konstytucji dogmatycznej o Kościele (n. 13). A św. Paweł poucza: „Wszystcyśmy bo-

wiem w jednym Duchu zostali ochrzczeni, aby stanowić jedno Ciało, czy to żydzi, czy Grecy, czy to niewolnicy, czy wolni. Wszyscyśmy też zostali napełnieni jednym Duchem" (I Kor 12, 13) — Czyt. w Urocz. Trójcy Przenajśw.).

Duch św. jednoczy wszystkich ludzi w Kościele ale także jednoczy cały Lud Boży przynależący do kościołów chrześcijańskich jak też należących do innych wspólnot religijnych, jako że mieszka w sercach wszystkich (DM 13), podtrzymuje ich i prowadzi na drodze do wspólnego celu, wysłużonego dla całej ludzkości przez Chrystusa. W ten sposób Duch św. staje się podstawą niewidzialnej jedności całej ludzkości. Duch św. działając w Kościele i przez Kościół realizuje pragnienie Chrystusa „aby jedno byli” dąży do przekształcenia całej ludzkości w jeden Lud zjednoczony jednością Ojca i Syna i Ducha św. (KK 4).

Uwagi końcowe

9. Takie ujęcie programu kaznodziejskiego stwarza doskonałą możliwość realizacji programu duszpasterskiego: Świecki w parafii — Apostolstwo świeckich, jak również Społecznej Krucjacie Miłości; Pojednanie z braćmi, jako że treść tych programów leżą na jednej linii i są ze sobą zbieżne. Program ukaże źródła apostołstwa świeckich w Kościele, cechy duchowości apostołskiej oraz środki ich nabycia, dopomoże do refleksji nad osobistą odpowiedzialnością za Kościół, wskaże konkretne możliwości zaangażowania. Jak już wyżej wspomniano (p. 8) prawdziwa jedność wszystkich ze wszystkimi jest realna tylko w Duchu św. Dlatego program kaznodziejski przy każdej okazji zakłada pojednanie ludzi między sobą w duchu ewangelijnej miłości.

10. Program w całej pełni będzie usiłował przedstawić podstawowe prawdy wiary i moralności w porządku roku liturgicznego, które przez wieki pod wnikliwą asystencją Ducha św. odkryte zostały i przechowywane są w skarbnicy Kościoła świętego. Załączony spis tematów w porządku systematycznym ukazuje, iż podstawowe prawdy katechizmowe znalazły miejsce w 3-letnim cyklu homilijnym. Poszerzenie i pełne ich przedstawienie będzie możliwe w następnym 3-letnim cyklu homilijnym.

11. Nie zagubi się w tegorocznym programie naczelnego założenia tj chrystocentrycznego głoszenia Słowa Bożego — przez Ducha św. bowiem uczymy się prawdy o Synu Bożym — jak również przez nasze kaznodziejstwo chlubnie wypracowanego charakteru Maryjnego. Chrystocentryzm wynika z czytań mszalnych zwłaszcza w ewangelii św. Mateusza, który pragnie wykazać, że Jezus z Nazaretu jest zapowiedzianym w Starym Testamencie Mesjaszem, że jest Synem Bożym (28, 18-20), że Królestwo przez Niego założone jest prawdziwym Królestwem mesjańskim, że jest ono duchowe (1, 21) i przeznaczone dla wszystkich narodów (8, 5-12; 21, 43; 28, 19) a jako społeczność zewnętrzna stoi na Piotrze (16, 13-20).

Podjęcie zaś decyzji przez Ojca św. Pawła VI oddania Kościoła i całego rodzaju ludzkiego — Matce Kościoła, nadaje kierunek maryjny całej pracy w Roku Świętym 1975 a więc także na polu przepowiadania Słowa Bożego.

12. Wszystkie wskazania co do homilijnego przepowiadania, tak co do istoty homilii jak też jej konstrukcji program niniejszy w pełni aprobeuje. To znaczy: Każda homilia będzie adaptacją treści czytań biblijnych jak

też misterium liturgicznego do warunków egzystencjalnych i potrzeb współczesnego człowieka, w ujęciu: Doświadczenie życiowe; To mówi Pan; Życie chrześcijańskie.

Dzięki tegorocznemu hasłu „Dar jedności w Duchu św.” przeżyje się w nowym aspekcie historię zbawienia, objawiającą się w Piśmie św. i Tradycji Kościoła a realizującą się w liturgii oraz w życiu człowieka i świata.

BISKUP GORZOWSKI

RADA ADMINISTRACYJNA

W myśl przepisów kan. 1520 § 1 K.P.K. ustanawiam Radę Administracyjną Diecezji Gorzowskiej i po wysłuchaniu zdania Kapituły powołuję na jej członków

Ks. Infułata Dr Władysława Sygnatowicza
Ks. Prałata Dr Edwarda Jagodzińskiego
Ks. Prałata Mgr Mieczysława Marszałika
Ks. Prałata Mgr Władysława Nowickiego
Ks. Dziekana Jana Cybulskiego TS.
Ks. Wicedziekana Benedykta Pacygę
Ks. Proboszcza Józefa Dratwę.

Gorzów Wlkp., dnia 8 maja 1974 r.

Znak: D 7 — 1/74

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

KANCLERZ KURII

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

BISKUP GORZOWSKI

EREKCJE PARAFII

DEKRET EREKCJI PARAFII

przy kościele p.w. Niepokalanego Poczęcia Najśw. Maryi Panny
w GORZOWIE WLKP.

Ku wiecznej chwale Boga Wszechmogącego, ku pożytkowi Kościoła św. i dobru duchowemu wiernych miasta Gorzowa, rozporządzamy i czynimy wiadomym wszystkim, których to dotyczy:

§ 1

Celem ułatwienia wiernym w Gorzowie Wlkp. parafii p.w. Wniebo-
wzięcia NMP oraz p.w. św. Krzyża spełniania swoich obowiązków reli-

gijnych po wysłuchaniu zgodnie z kan. 1428 § 1 K.P.K. — zdania zainteresowanych proboszczów oraz Kapituły Katedralnej na mocy przepisu kan. 1427 K.P.K.

erygujemy

nową parafię p.w. Niepokalanego Poczęcia Najśw. Maryi Panny
w GORZOWIE WLKP.

§ 2

W tym celu odłączamy od parafii katedralnej p.w. Wniebowzięcia N.M.P. ulice: Błotna, Chodkiewicza, Domańskiego, Dzierżyńskiego, Dąbrowskiego (od nr 10 aż do końca w kierunku Stadionu), Krajowej Rady Narodowej, Kosynierów Gdyńskich (od nr 81 po jednej stronie i nr 24 po drugiej stronie aż do końca w kierunku ulicy Żwirowej), Krasińskiego, Kilińskiego, Mieszka I, Mickiewicza, Okrzei, Owocowa, Puszkina, Roosevelta, Słowackiego, Świerczewskiego (numery nieporzyste), Ukośna, Wiejska, Żwirowa, Żwirki i Wigury

od parafii św. Krzyża ulice: Świerczewskiego (numery parzyste), Zaczysze, Górczyn I i Górczyn II;
i tworzymy z nich teren nowej parafii.

§ 3

Prócz kościoła parafialnego p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Gorzowie Wlkp., przy ul. Mieszka I nr 59 do parafii należy kaplica pomocnicza publiczna p.w. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Gorzowie Wlkp. przy ulicy Chodkiewicza 20.

§ 4

Przy kościele parafialnym erygujemy również beneficjum proboszczowskie. Na utrzymanie proboszcza służyć będą opłaty za czynności duszpasterskie, jako też ofiary wiernych w myśl kanonu 1410 Kodeksu Prawa Kanonicznego i przepisów diecezjalnych.

§ 5

Obowiązek urządzenia oraz utrzymania kościoła parafialnego i kaplicy pomocniczej jak również obowiązek utrzymania personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 6

Parafia będzie korzystać z cmentarza komunalnego w Gorzowie Wlkp.

§ 7

Biskup Gorzowski mianuje każdorazowego proboszcza zgodnie z przepisami kanonicznymi.

§ 8

Proboszcz nowego kościoła parafialnego p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Gorzowie Wlkp. używa pieczęci z wizerunkiem tytułu kościoła i napisem w otoku: Sigill. Ecclesiae paroecialis Rom. Cath. tit. Immaculatae Conceptionis BMV lub rzym. kat. kościół parafialny p.w. Niepokalanego Poczęcia Najśw. Maryi Panny w Gorzowie Wlkp.

§ 9

Nowa parafia w Gorzowie Wlkp. należyć będzie do dekanatu gorzowskiego.

Dano w Gorzowie Wlkp. dnia 24 kwietnia 1974.
Znak: L 1 — 28/72

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

(—) † WILHELM PLUTA

L.S.

KANCLERZ KURII

BISKUP GORZOWSKI

DEKRET EREKCJI PARAFII

przy kościele p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w GÓRZYNIE
pow. Lubsko, woj. Zielona Góra

Ku wiecznej chwale Boga Wszechmogącego, ku pożytkowi Kościoła św. i dobru duchowemu wiernych z Górzyna oraz okolicznych miejscowości, rozporządzamy i czynimy wiadomym wszystkim, których to dotyczy:

§ 1

Celem ułatwienia wiernym rozległych parafii p.w. Najśw. Serca Jezusowego w Lubsku oraz p.w. M.B. Różańcowej w Jasieniu spełniania swoich obowiązków religijnych po wysłuchaniu — zgodnie z kan. 1428 § 1 Kpk — zdania zainteresowanych proboszczów oraz Kapituły Katedralnej na mocy przepisu kan. 1427 Kpk

erygujemy

nową parafię p.w. Niepokalanego Poczęcia Najśw. Maryi Panny
w GÓRZYNIE

§ 2

Nowa parafia powstaje z podziału parafii p.w. Najśw. Serca Jezusowego w Lubsku oraz p.w. M.B. Różańcowej w Jasieniu.

W tym celu odłączamy od parafii w Lubsku miejscowości: Górzyn, Gozda, Dąbrowa, Grabków, Kalek, Osiek, Tymienice

od parafii w Jasieniu miejscowości: Chocicz, Chocimek
i tworzymy z nich teren nowej parafii p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Górzynie.

§ 3

Prócż kościoła parafialnego p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Górzynie do nowej parafii należyć będzie kościół pomocniczy p.w. M.B. Nieustającej Pomocy w Chociczu.

§ 4

Przy kościele parafialnym erygujemy również beneficjum proboszczowskie. Na utrzymanie proboszcza służyć będą opłaty za czynności duszpasterskie, jako też ofiary wiernych w myśl kanonu 1410 Kodeksu Prawa Kanonicznego i przepisów diecezjalnych.

§ 5

Obowiązek urzędzenia oraz utrzymania kościoła parafialnego i kościoła pomocniczego jak również obowiązek utrzymania personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 6

Jako plebania służyć będzie dom w Górzynie pod nr 24 wraz z budynkami gospodarczymi i polem ornym (3 ha, 10 a).

§ 7

Parafia na razie korzystać będzie z cmentarza komunalnego w Lubsku. Będzie jednak usilnie zabiegać o własny cmentarz w Górzynie.

§ 8

Macierzysta parafia w Lubsku, o ile zajdzie potrzeba, udzieli nowemu kościołowi parafialnemu w Górzynie część swoich paramentów, bielizny kościelnej i sprzętu liturgicznego wedle osobnego rozporządzenia.

§ 9

Biskup Gorzowski mianuje każdorazowego proboszcza zgodnie z przepisami kanonicznymi.

§ 10

Proboszcz nowego kościoła parafialnego p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Górzynie używa pieczęci z wizerunkiem tytułu kościoła i napisem w otoku: Sigil Ecclesiae paroecialis Rom. Cath. tit. Immaculatae Conceptionis BMV in Górzyn lub rzym. kat. kościół parafialny p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Górzynie.

§ 11

Nowa parafia w Górzynie należeć będzie do dekanatu Lubsko.

§ 12

Tekst niniejszego rozporządzenia należy opublikować w kościołach parafialnych w Górzynie, Lubsku i Jasieniu oraz w kościele filialnym w Chociczu, przez odczytanie w dwie najbliższe niedziele przy okazji wszystkich kazań i wywieszenie na tablicy ogłoszeń tychże kościołów przez okres dwóch miesięcy.

Dane w Gorzowie Wlkp., w uroczystość św. Marka ewangelisty dnia 25 kwietnia 1974 r.

Znak: L 1 — 23/74

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

KANCLERZ KURII

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

BISKUP GORZOWSKI

DEKRET EREKCJI PARAFII

przy kościele p.w. św. Jana Kantego w NIEGOSŁAWIU
pow. Strzelce Kraj., woj. Zielona Góra

Ku wiecznej chwale Boga Wszechmogącego, ku pożytkowi Kościoła św. i dobru duchowemu wiernych z Niegosławia oraz okolicznych miejscowości, rozporządzamy i czynimy wiadomym wszystkim, których to dotyczy:

§ 1

Celem ułatwienia wiernym rozległej parafii p.w. M.B. Różańcowej w Drezdenku spełniania swoich obowiązków religijnych po wysłuchaniu — zgodnie z kan. 1428 § 1 Kpk — zdania zainteresowanego proboszcza oraz Kapituły Katedralnej na mocy przepisu kan. 1427 Kpk

erygujemy

nową parafię p.w. św. Jana Kantego
w NIEGOSŁAWIU

§ 2

Nowa parafia powstaje z podziału parafii p.w. M.B. Różańcowej w Drezdenku.

W tym celu odłączamy od parafii w Drezdenku miejscowości: Niegosław, Kawczyn, Lipno, Marzenin, Czortowo, Pelcza, Chełst, Moczydła, Karwin

i tworzymy z nich teren nowej parafii p.w. św. Jana Kantego w Niegosławiu.

§ 3

Prócz kościoła parafialnego p.w. św. Jana Kantego w Niegosławiu do nowej parafii należeć będą kościoły pomocnicze M.B. Częstochowskiej w Chełście oraz p.w. Zesłania Ducha Św. w Karwinie.

§ 4

Przy kościele parafialnym erygujemy również beneficjum proboszczowskie. Na utrzymanie proboszcza służyć będą opłaty za czynności duszpasterskie, jako też ofiary wiernych w myśl kanonu 1410 Kodeksu Prawa Kanonicznego i przepisów diecezjalnych.

§ 5

Obowiązek urządzenia oraz utrzymania kościoła parafialnego i kościołów pomocniczych jak również obowiązek utrzymania personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 6

Plebania będzie mieścić się w nieruchomości Nr 68 w Niegosławiu, przekazanej na ten cel przez władze państwowe.

§ 7

Parafia będzie korzystać z cmentarza przyznanego jej przez władze państwowe.

§ 8

Macierzysta parafia w Drezdenku w razie potrzeby, udzieli nowemu kościołowi parafialnemu w Niegosławiu część swoich paramentów, bieliżny kościelnej i sprzętu liturgicznego wedle osobnego rozporządzenia.

§ 9

Biskup Gorzowski mianuje każdorazowego proboszcza zgodnie z przepisami kanonicznymi.

§ 10

Proboszcz nowego kościoła parafialnego p.w. św. Jana Kantego w Niegosławiu używa pieczęci z wizerunkiem tytułu kościoła i napisem w otoku: Sigil Ecclesiae paroecialis Rom. Cath. tit. Sancti Joanni Kantii in Niegosław lub rzym. kat. kościół parafialny p.w. Jana Kantego w Niegosławiu.

§ 11

Nowa parafia w Niegosławiu należeć będzie do dekanatu Strzelce Krajeńskie.

§ 12

Tekst niniejszego rozporządzenia należy opublikować w kościołach parafialnych w Niegosławiu i Drezdenku oraz w kościołach filialnych w Chełście i Karwinie przez odczytanie w dwie najbliższe niedziele przy okazji wszystkich kazań i wywieszenie na tablicy ogłoszeń tychże kościołów przez okres dwóch miesięcy.

Dane w Gorzowie Wlkp., w uroczystość św. Marka ewangelisty dnia 25 kwietnia 1974 r.
Znak: L 1 — 43/74

(—) KS. EDWARD JAGODZINSKI

KANCLERZ KURII

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

BISKUP GORZOWSKI

DEKRET EREKCJI PARAFII

przy kościele p.w. św. Stanisława Kostki
w OGARDACH

Ku wiecznej chwale Boga Wszchemogącego, ku pożytkowi Kościoła św. i dobru duchowemu wiernych z Ogard oraz okolicznych miejscowości rozporządzamy i czynimy wiadomym wszystkim, których to dotyczy:

§ 1

Celem ułatwienia wiernym rozległych parafii p.w. św. Franciszka z Asyżu w Strzelcach Kraj. spełniania swoich obowiązków religijnych po wysłuchaniu — zgodnie z kan. 1428 § 1 Kpk zdania zainteresowanych proboszczów oraz Kapituły Katedralnej na mocy przepisu kan. 1427 Kpk

erygujemy
nową parafię p.w. św. Stanisława Kostki
w OGARDACH

§ 2

Nowa parafia powstaje z podziału parafii p.w. św. Franciszka z Asyżu w Strzelcach Kraj.

W tym celu odłączamy od parafii w Strzelcach Kraj. miejscowości: Ogardy, Gilów, Pielice i tworzymy z nich teren nowej parafii p.w. św. Stanisława Kostki w Ogardach.

§ 3

Prócz kościoła parafialnego p.w. św. Stanisława Kostki w Ogardach kościołem pomocniczym będzie p.w. NMP Nieustającej Pomocy w Pielicach.

§ 4

Przy kościele parafialnym erygujemy również beneficjum proboszczowskie. Na utrzymanie proboszcza służyć będą opłaty za czynności duszpasterskie, jako też ofiary wiernych w myśl kanonu 1410 Kodeksu Prawa Kanonicznego i przepisów diecezjalnych.

§ 5

Obowiązek urządzenia oraz utrzymania kościoła parafialnego i kościołów pomocniczych jak również obowiązek utrzymania personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 6

Parafia korzysta z miejscowego cmentarza w Ogardach, który jest w władaniu parafii.

§ 7

Plebania mieścić się będzie w domu nr 23 w Ogardach. Parafia czynić będzie wysiłki, by dom ten prawnie należał do parafii Ogardy.

§ 8

Macierzysta parafia w Strzelcach Kraj. w razie potrzeby, udzieli nowemu kościołowi w Ogardach część swoich paramentów, bielizny kościelnej i sprzętu liturgicznego wedle osobnego rozporządzenia.

§ 9

Biskup Gorzowski mianuje każdorazowego proboszcza zgodnie z przepisami kanonicznymi.

§ 10

Proboszcz nowego kościoła parafialnego p.w. św. Stanisława Kostki w Ogardach używa pieczęci z wizerunkiem tytułu kościoła i napisem w otoku: Sigil Ecclesiae paroecialis Rom. Cath. tit. Sanctj Stanisłai Kostka in Ogardy — lub rzym. kał. kościół parafialny p.w. św. Stanisława Kostki w Ogardach.

§ 11

Nowa parafia w Ogardach należeć będzie do dekanatu Strzelce Krajeńskie.

§ 12

Tekst niniejszego rozporządzenia należy opublikować w kościołach parafialnych w Ogardach i Strzelcach Kraj. oraz w kościele pomocniczym w Pielicach przez odczytanie w dwie najbliższe niedziele przy okazji wszystkich kazań i wywieszenie na tablicy ogłoszeń tychże kościołów przez okres dwóch miesięcy.

Dane w Gorzowie Wlkp., dnia 25 kwietnia 1974 r. w uroczystość św. Marika ewangelisty.

Znak: L 1 — 42/74

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

KANCLERZ KURII

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

BISKUP GORZOWSKI

DEKRET EREKCJI PARAFII

przy kościele p.w. św. Elżbiety w PŁAWIU

pow. Krosno Odrz., woj. Z. Góra

Ku wiecznej chwale Boga Wszchemogącego, ku pożytkowi Kościoła św. i dobru duchowemu wiernych z Pławia oraz okolicznych miejscowości, rozporządzamy i czynimy wiadomym wszystkim, których to dotyczy:

§ 1

Celem ułatwienia wiernym rozległej parafii p.w. św. Jadwigi w Krośnie Odrz. spełniania swoich obowiązków religijnych po wysłuchaniu — zgodnie z kan. 1428 § 1 Kpk — zdania zainteresowanego proboszcza oraz Kapituły Katedralnej na mocy przepisu kan. 1427 Kpk

erygujemy

nową parafię p.w. św. Elżbiety

w PŁAWIU

§ 2

Nowa parafia powstaje z podziału parafii p.w. św. Jadwigi w Krośnie Odrz.

W tym celu odłączamy od parafii Krosno Odrz. miejscowości: Pław, Brzeźnica, Budynia, Ciemnica, Dąbie Lub., Gola, Gronów, Szczawno i tworzymy z nich teren nowej parafii p.w. św. Elżbiety w Pławiu.

§ 3

Prócz kościoła parafialnego p.w. św. Elżbiety w Pławiu do nowej parafii należeć będą kościoły pomocnicze: p.w. Wszystkich Świętych w Ciemnicy, p.w. Najśw. Serca Jezusa w Dąbiu Lub. oraz w Szczawnie.

§ 4

Przy kościele parafialnym erygujemy również beneficjum proboszczowskie. Na utrzymanie proboszcza służąc będą opłaty za czynności duszpasterskie, jako też ofiary wiernych w myśl kanonu 1410 Kodeksu Prawa Kanonicznego i przepisów diecezjalnych.

§ 5

Obowiązek urządzenia oraz utrzymania kościoła parafialnego i kościołów pomocniczych jak również obowiązek utrzymania personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 6

Parafia postara się o plebanię dla duchowieństwa.

§ 7

Parafia korzystać będzie z miejscowego nowozalożonego cmentarza.

§ 8

Macierzysta parafia w Krośnie Odrz., o ile zajdzie potrzeba, udzieli nowemu kościołowi parafialnemu w Pławiu część swoich paramentów, bielizny kościelnej i sprzętu liturgicznego wedle osobnego rozporządzenia.

§ 9

Biskup Gorzowski mianuje każdorazowego proboszcza zgodnie z przepisami kanonicznymi.

§ 10

Proboszcz nowego kościoła parafialnego p.w. św. Elżbiety w Pławiu używa pieczęci z wizerunkiem tytułu kościoła i napisem w otoku: Sigil Ecclesiae paroecialis rom. cath. tit. Sancti Elisabeth in Pław lub rzym. kat. kościół parafialny p.w. św. Elżbiety w Pławiu.

§ 11

Nowa parafia w Pławiu należeć będzie do dekanatu Krosno Odrzańskie.

§ 12

Tekst niniejszego rozporządzenia należy opublikować w kościołach parafialnych w Pławiu i Krośnie Odrz. oraz w kościołach filialnych: Ciemnica, Dąbie Lub. i Szczawno przez odczytanie w dwie najbliższe niedziele przy okazji wszystkich kazań i wywieszenie na tablicy ogłoszeń tychże kościołów przez okres dwóch miesięcy.

Dane w Gorzowie, w uroczystość Królowej Polskiej dnia 3 maja 1974 r.
Znak: L 1 — 22/74

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

KANCLERZ KURII

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

BISKUP GORZOWSKI

DEKRET EREKĆJI PARAFII

przy kościele p.w. św. Stanisława Kostki w RÓŻANKACH
pow. Gorzów Wlkp. woj. Zielona Góra

Ku wiecznej chwale Boga Wszechmogącego, ku pożytkowi Kościoła św. i dobru duchowemu wiernych z Różanek oraz okolicznych miejscowości rozporządzamy i czynimy wiadomym wszystkim, których to dotyczy:

§ 1

Celem ułatwienia wiernym rozległej parafii p.w. M. Boskiej Różańcowej w Kłodawie spełniania swoich obowiązków religijnych po wysłuchaniu — zgodnie z kan. 1428 § 1 Kpk — zdania zainteresowanego proboszcza oraz Kapituły Katedralnej, na mocy przepisu kan. 1427 Kpk

erygujemy
nową parafię p.w. św. Stanisława Kostki
w RÓŻANKACH

§ 2

Nowa parafia powstaje z podziału parafii p.w. Matki Boskiej Różańcowej w Kłodawie.

W tym celu odłączamy od parafii Kłodawa miejscowości: Różanki, Rybakowo, Santoczno, Wojcieszycze, Zdroisk i tworzymy z nich teren nowej parafii p.w. św. Stanisława Kostki w Różankach.

§ 3

Prócz kościoła parafialnego p.w. św. Stanisława Kostki w Różankach, do nowej parafii należeć będą kościoły pomocnicze: p.w. Najśw. Serca Jezusowego w Rybakowie, p.w. Przemienienia Pańskiego w Santocznie, p.w. Podwyższenia św. Krzyża w Wojcieszycach.

§ 4

Przy kościele parafialnym erygujemy również beneficjum proboszczowskie. Na utrzymanie proboszcza służyć będą opłaty za czynności duszpasterskie, jako też ofiary wiernych w myśl kanonu 1410 Kodeksu Prawa Kanonicznego i przepisów diecezjalnych.

§ 5

Obowiązek urządzenia oraz utrzymania kościoła parafialnego i kościołów pomocniczych jak również obowiązek utrzymania personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 6

Plebania mieści się czasowo w domu nr 15 w Różankach. Parafia winna postarać się o własny dom.

§ 7

Parafia korzystać będzie z cmentarzy komunalnych w Różankach, Santocznie i Kłodawie.

§ 8

Macierzysta parafia w Kłodawie, o ile zajdzie potrzeba, udzieli nowemu kościołowi parafialnemu w Różankach część swoich paramentów, bieżącej kielichowej i sprzętu liturgicznego wedle osobnego rozporządzenia.

§ 9

Biskup Gorzowski mianuje każdorazowego proboszcza zgodnie z przepisami kanonicznymi.

§ 10

Proboszcz nowego kościoła parafialnego p.w. św. Stanisława Kostki w Różankach używa pieczęci z wizerunkiem tytułu kościoła i napisem w otoku: Sigil Ecclesiae paroecialis Rom. Cath. tit. S. Stanislai Kostka in Różanki lub rzym. kat. kościół parafialny p.w. św. Stanisława Kostki w Różankach.

§ 11

Nowa parafia w Różankach należeć będzie do dekanatu gorzowskiego.

§ 12

Tekst niniejszego rozporządzenia należy opublikować w kościołach parafialnych w Różankach i Kłodawie oraz w kościołach filialnych w Rybakowie, Santocznie i Wojcieszycach przez odczytanie w dwie najbliższe niedziele przy okazji wszystkich kazań i wywieszenie na tablicy ogłoszeń tychże kościołów przez okres dwóch miesięcy.

Dane w Gorzowie Wlkp., w uroczystość św. Marka ewangelisty dnia 25 kwietnia 1974 r.

Znak: L 1 — 21/74

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

KANCLERZ KURII

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

BISKUP GORZOWSKI

DEKRET EREKCJI PARAFII

przy kościele p.w. Narodzenia NMP w SIENIAWIE
pow. Świebodzin, woj. Z. Góra

Ku wiecznej chwale Boga Wszchemogącego, ku pożytkowi Kościoła św. i dobru duchowemu wiernych z Sieniawy oraz okolicznych miejscowości rozporządzamy i czynimy wiadomym wszystkim, których to dotyczy:

§ 1

Celem ułatwienia wiernym rozległych parafii p.w. św. Jana Chrzciciela w Lubrzy i p.w. M.B. Królowej Polski w Trzemesznie Lub. spełniania swoich obowiązków religijnych, po wysłuchaniu — zgodnie z kan. 1428 § 1 Kpk — zdania zainteresowanych proboszczów oraz Kapituły Katedralnej na mocy przepisu kan. 1427 Kpk

erygujemy
nową parafię p.w. Narodzenia NMP
w SIENIAWIE

§ 2

Nowa parafia powstaje z podziału parafii p.w. św. Jana Chrzciciela w Lubrzy oraz p.w. M.B. Królowej Polski w Trzemesznie Lub.

W tym celu odłączamy od parafii w Lubrzy miejscowości: Sieniawa, Teresin (Wielopole)

od parafii M.B. Królowej Polski w Trzemesznie Lub. miejscowości: Wielowieś, Zarzyń

i tworzymy z nich teren nowej parafii p.w. Narodzenia NMP w Sieniawie.

§ 3

Prócz kościoła parafialnego p.w. Narodzenia NMP w Sieniawie do nowej parafii należeć będzie kościół pomocniczy p.w. M.B. Różańcowej w Wielowsi.

§ 4

Przy kościele parafialnym erygujemy również beneficjum proboszczowskie. Na utrzymanie proboszcza służyć będą opłaty za czynności duszpasterskie, jako też ofiary wiernych w myśl kanonu 1410 Kodeksu Prawa Kanonicznego i przepisów diecezjalnych.

§ 5

Obowiązek urzędzenia oraz utrzymania kościoła parafialnego i kościoła pomocniczego jak również obowiązek utrzymania personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 6

Jako plebania służyć będzie dom w Sieniawie nr 65. Parafia postara się o formalne przyznanie tej nieruchomości na rzecz kościoła rzym. kat. w Sieniawie.

§ 7

Parafia korzystać będzie z cmentarza komunalnego w Sieniawie.

§ 8

Macierzysta parafia w Lubrzy — w razie potrzeby — udzieli nowemu kościołowi parafialnemu w Sieniawie część swoich paramentów, bielizny kościelnej i sprzętu liturgicznego wedle osobnego rozporządzenia.

§ 9

Proboszcz nowego kościoła parafialnego p.w. Narodzenia NMP w Sieniawie używa pieczęci z wizerunkiem tytułu kościoła i napisem w otoku: Sigil Ecclesiae paroecialis Rom. Cath., tit. Nativitatis B.M.V. in Sieniawia lub rzym. kat. kościół parafialny p.w. Narodzenia NMP w Sieniawie.

§ 10

Nowa parafia w Sieniawie należeć będzie do dekanatu Świebodzin.

§ 11

Biskup Gorzowski mianuje każdorazowego proboszcza zgodnie z przepisami kanonicznymi.

§ 12

Tekst niniejszego rozporządzenia należy opublikować w kościołach parafialnych w Sieniawie, Lubrzy i Trzemesznie Lub. oraz w kościele filialnym w Wielowisi przez odczytanie w dwie najbliższe niedziele przy okazji wszystkich kazań i wywieszenie na tablicy ogłoszeń tychże kościołów przez okres dwóch miesięcy.

Dane w Gorzowie w uroczystość św. Marka ewangelisty dnia 25 kwietnia 1974 r.

Znak: L 1 — 39/74

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

KANCLERZ KURII

BISKUP GORZOWSKI

DEKRET EREKCJI PARAFII

przy kościele p.w. Chrystusa Króla w TEMPLEWIE

pow. Międzyrzecz, woj. Zielona Góra

Ku wiecznej chwale Boga Wszchemogącego, ku pożytkowi Kościoła św. i dobru duchowemu wiernych z Templewa oraz okolicznych miejscowości rozporządzamy i czynimy wiadomym wszystkim, których to dotyczy:

§ 1

Celem ułatwienia wiernym rozległej parafii p.w. św. Jana Chrzciciela w Międzyrzeczu spełniania swoich obowiązków religijnych po wysłuchaniu — zgodnie z kan. 1428 § 1 Kpk — zdania zainteresowanego proboszcza oraz Kapituły Katedralnej, na mocy przepisu kan. 1427 Kpk

erygujemy

nową parafię p.w. Chrystusa Króla

w TEMPLEWIE

§ 2

Nowa parafia powstaje z podziału parafii p.w. św. Jana Chrzciciela w Międzyrzeczu.

W tym celu odłączamy od parafii w Międzyrzeczu miejscowości: Templewo, Kursko, Pieski, Kleszczewo, Templewko i tworzymy z nich teren nowej parafii p.w. Chrystusa Króla w Templewie.

§ 3

Prócz kościoła parafialnego p.w. Chrystusa Króla w Templewie do nowej parafii należeć będzie kościół pomocniczy św. Pawła Ap. w Pieskach oraz p.w. św. Antoniego w Kursku.

§ 4

Przy kościele parafialnym erygujemy również beneficjum proboszczowskie. Na utrzymanie proboszcza służyć będą opłaty za czynności duszpasterskie, jako też ofiary wiernych w myśl kanonu 1410 Kodeksu Prawa Kanonicznego i przepisów diecezjalnych.

§ 5

Obowiązek urządzenia oraz utrzymania kościoła parafialnego i kościołów pomocniczych jak również obowiązek utrzymania personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 6

Plebania mieści się w budynku zakupionym z ofiar wiernych i z dotacji Kurii Biskupiej mieszczącym się pod nr 29 wraz z zabudowaniami gospodarczymi i ziemią orną (1 ha, 9 a)

§ 7

Parafia korzystać będzie z cmentarza w Templewie i Kursku.

§ 8

Macierzysta parafia w Międzyrzeczu w razie potrzeby, udzieli nowemu kościołowi parafialnemu w Templewie część swoich paramentów, bielizny kościelnej i sprzętu liturgicznego wedle osobnego rozporządzenia.

§ 9

Biskup Gorzowski mianuje każdorazowego proboszcza zgodnie z przepisami kanonicznymi.

§ 10

Proboszcz nowego kościoła parafialnego p.w. Chrystusa Króla w Templewie używa pieczęci z wizerunkiem tytułu kościoła i napisem w otoku: Sigil Ecclesiae paroecialis Rom. Cath. tit.D.N.Jesu Christi Regis in Templewo lub rzym. kat. kościół parafialny p.w. Chrystusa Króla w Templewie.

§ 11

Nowa parafia w Templewie należeć będzie do dekanatu pszczewskiego.

§ 12

Tekst niniejszego rozporządzenia należy opublikować w kościołach parafialnych w Templewie i Międzyrzeczu oraz w kościołach filialnych w Pieskach i Kursku, przez odczytanie w dwie najbliższe niedziele przy okazji wszystkich kazań i wywieszenie na tablicy ogłoszeń tychże kościołów przez okres dwóch miesięcy.

Dane w Gorzowie Wlkp., w uroczystość Marka ewangelisty dnia 25 kwietnia 1974 r.

Znak: L 1 — 41/74

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

KANCLERZ KURII

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

BISKUP GORZOWSKI

DEKRET EREKCJI PARAFII
przy kościele p.w. św. Andrzeja Boboli w ULIMIU
pow. Gorzów Wlkp., woj. Z. Góra

Ku wiecznej chwale Boga Wszechmogącego, ku pożytkowi Kościoła św. i dobru duchowemu wiernych z Ulimia oraz okolicznych miejscowości, rozporządzamy i czynimy wiadomym wszystkim, których to dotyczy:

§ 1

Celem ułatwienia wiernym rozległej parafii p.w. Chrystusa Króla w Gorzowie Wlkp. spełniania swoich obowiązków religijnych po wystąpieniu — zgodnie z kan. 1428 § Kpk — zdania zainteresowanych proboszczów oraz Kapituły Katedralnej na mocy przepisu kan. 1427 Kpk

e r y g u j e m y

nową parafię p.w. św. Andrzeja Boboli
w ULIMIU

§ 2

Nowa parafia powstaje z podziału parafii p.w. Chrystusa Króla w Gorzowie Wlkp.

W tym celu odłączamy od parafii Chrystusa Króla w Gorzowie Wlkp. miejscowości: Ulim, Niewica, Prądocin, Dzierzów, Koszęcin, Łagodzin i część Zieleńca (do torów kolejowych) i tworzymy z nich teren nowej parafii p.w. św. Andrzeja Boboli w Ulimiu.

§ 3

Prócz kościoła parafialnego p.w. św. Andrzeja Boboli w Ulimiu, do nowej parafii należeć będą kościoły pomocnicze: p.w. św. Antoniego Padewskiego w Dzierzowie oraz p.w. Narodzenia NMP w Łagodzinie.

§ 4

Przy kościele parafialnym erygujemy również beneficjum proboszczowskie. Na utrzymanie proboszcza służyć będą opłaty za czynności duszpasterskie, jako też ofiary wiernych w myśl kanonu 1410 Kodeksu Prawa Kanonicznego i przepisów diecezjalnych.

§ 5

Obowiązek urządzenia oraz utrzymania kościoła parafialnego i kościołów pomocniczych jak również obowiązek utrzymania personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 6

Jako plebania służyć będzie była pastorówka, przekazana Kościołowi na własność przez władze państwowe na mocy ustawy z 23. VI. 1971 r.

§ 7

Parafia korzystać będzie z cmentarza komunalnego w Ulimiu i Dzierzowie.

§ 8

Macierzysta parafia p.w. Chrystusa Króla w Gorzowie, w razie potrzeby, udzieli nowemu kościołowi parafialnemu w Ulimiu część swoich paramentów, bielizny kościelnej i sprzętu liturgicznego wedle osobnego rozporządzenia:

§ 9

Biskup Gorzowski mianuje każdorazowego proboszcza zgodnie z przepisami kanonicznymi.

§ 10

Proboszcz nowego kościoła parafialnego p.w. św. Andrzeja Boboli w Ulimiu używa pieczęci z wizerunkiem tytułu kościoła i napisem w otoku: Sigil Ecclesiae paroecialis Rom. Cath. tit. Sancti Andreae Bobola in Ulim lub rzym. kat. kościół parafialny p.w. św. Andrzeja Boboli w Ulimiu.

§ 11

Nowa parafia w Ulimiu należeć będzie do dekanatu Gorzów Wlkp.

§ 12

Tekst niniejszego rozporządzenia należy opublikować w kościołach parafialnych w Ulimiu i Gorzowie oraz w kościołach pomocniczych w Dzierżowie i Łagodzinie, przez odczytanie w dwie najbliższe niedziele przy okazji wszystkich kazań i wywieszenie na tablicy ogłoszeń tychże kościołów przez okres dwóch miesięcy.

Dane w Gorzowie, w uroczystość Królowej Polski dnia 3 maja 1974 r.
Znak: L 1 — 50/74

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

KANCLERZ KURII

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

BISKUP GORZOWSKI

DEKRET EREKCJI PARAFII

przy kościele p.w. Najśw. Serca Jezusowego w WICINIE
pow. Lubsko, woj. Zielona Góra

Ku wiecznej chwale Boga Wszchemogącego, ku pożytkowi Kościoła św. i dobru duchowemu wiernych z Wiciny, rozporządzamy i czynimy wiadomym wszystkim, których to dotyczy:

§ 1

Celem ułatwienia wiernym rozległej parafii p.w. M.B. Różańcowej w Jasieniu spełniania swoich obowiązków religijnych po wysłuchaniu — zgodnie z kan. 1428 § 1 Kpk zdania zainteresowanego proboszcza oraz Kapituły Katedralnej na mocy przepisu kan. 1427 Kpk

erygujemy
nową parafię p.w. Najśw. Serca Jezusowego
w WICINIE

§ 2

Nowa parafia powstaje z podziału parafii p.w. M.B. Różańcowej w Jasieniu.

W tym celu odłączamy od parafii w Jasieniu miejscowości: Wicina, Bieszków, Roztoki, Guzów, Zabłocie, Tuchola Duża, Tuchola Mała, Stara Woda I, Stara Woda II i tworzymy z nich teren nowej parafii p.w. Najśw. Serca Jezusowego w Wicinie.

§ 3

Prócz kościoła parafialnego p.w. Najśw. Serca Jezusowego w Wicinie do nowej parafii należeć będą kościoły pomocnicze: p.w. św. Stanisława Bpa w Tucholi oraz p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Zabłociu.

§ 4

Przy kościele parafialnym erygujemy również beneficjum proboszczowskie. Na utrzymanie proboszcza służyć będą opłaty za czynności duszpasterskie, jako też ofiary wiernych w myśl kanonu 1410 Kodeksu Prawa Kanonicznego i przepisów diecezjalnych.

§ 5

Obowiązek urzędzenia oraz utrzymania kościoła parafialnego i kościołów pomocniczych jak również obowiązek utrzymania personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 6

Jako plebania służyć będzie dom z budynkiem gospodarczym i ogrodem w Wicinie nr 26.

§ 7

Parafia korzystać będzie z cmentarzy komunalnych w Wicinie, Bieszkowie i Zabłociu.

§ 8

Macierzysta parafia w Jasieniu, o ile zajdzie potrzeba, udzieli nowemu kościołowi parafialnemu w Wicinie część swoich paramentów, bielizny kościelnej i sprzętu liturgicznego wedle osobnego rozporządzenia.

§ 9

Biskup Gorzowski mianuje każdorazowego proboszcza zgodnie z przepisami kanonicznymi.

§ 10

Proboszcz nowego kościoła parafialnego p.w. Najśw. Serca Jezusowego w Wicinie używa pieczęci z wizerunkiem tytułu kościoła i napisem w otoku: Sigil Ecclesiae paroecialis Rom. Cath. tit. Sacratissimi Cordis Jesu in Wicina lub rzym. kat. kościół parafialny p.w. Najśw. Serca Jezusowego w Wicinie.

§ 11

Nowa parafia w Wicinie należeć będzie do dekanatu Lubsko.

§ 12

Tekst niniejszego rozporządzenia należy opublikować w kościołach parafialnych w Wicinie i Jasieniu oraz w kościołach filialnych w Tucholi i Zabłociu, przez odczytanie w dwie najbliższe niedziele przy okazji wszystkich kazań i wywieszenie na tablicy ogłoszeń tychże kościołów przez okres dwóch miesięcy.

Dane w Gorzowie, w uroczystość Królowej Polski dnia 3 maja 1974 r.
Znak: L 1 — 45/74

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

KANCLERZ KURII

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

BISKUP GORZOWSKI

DEKRET EREKCJI PARAFII

przy kościele p.w. Wniebowzięcia NMP w ZAWADZIE
pow. Zielona Góra

Ku wiecznej chwale Boga Wszechmogącego, ku pożytkowi Kościoła św. i dobru duchowemu wiernych z Zawady oraz okolicznych miejscowości, rozporządzamy i czynimy wiadomym wszystkim, których to dotyczy:

§ 1

Celem ułatwienia wiernym rozległej parafii p.w. Najśw. Zbawiciela w Zielonej Górze spełniania swoich obowiązków religijnych po wysłuchaniu — zgodnie z kan. 1428 § 1 Kpk — zdania zainteresowanego proboszcza oraz Kapituły Katedralnej na mocy przepisu kan. 1427 Kpk

er y g u j e m y

nową parafię p.w. Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny
w ZAWADZIE

§ 2

Nowa parafia powstaje z podziału parafii Najśw. Zbawiciela w Zielonej Górze.

W tym celu odłączamy od parafii Najśw. Zbawiciela w Zielonej Górze miejscowości: Zawada, Krępa, Przylep i tworzymy z nich teren nowej parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Zawadzie.

§ 3

Prócz kościoła parafialnego p.w. Wniebowzięcia NMP w Zawadzie kościołem pomocniczym będzie kościół p.w. św. Antoniego w Przylepie.

§ 4

Przy kościele parafialnym erygujemy również beneficjum proboszczowskie. Na utrzymanie proboszcza służyć będą opłaty za czynności duszpasterskie, jako też ofiary wiernych w myśl kanonu 1410 Kodeksu Prawa Kanonicznego i przepisów diecezjalnych.

§ 5

Obowiązek urzędzenia oraz utrzymania kościoła parafialnego i kościoła pomocniczego jak również obowiązek utrzymania personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 6

Plebania mieści się w domu zakupionym na ten cel z ofiar wiernych w Zawadzie nr 69.

§ 7

Parafia korzystać będzie z miejscowych cmentarzy komunalnych w Zawadzie i Przylepie.

§ 8

Macierzysta parafia p.w. Najśw. Zbawiciela w Zielonej Górze w razie potrzeby udzieli nowemu kościołowi parafialnemu w Zawadzie część swoich paramentów, bielizny kościelnej i sprzętu liturgicznego wedle osobnego rozporządzenia.

§ 9

Biskup Gorzowski mianuje każdorazowego proboszcza zgodnie z przepisami kanonicznymi.

§ 10

Proboszcz nowego kościoła parafialnego p.w. Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny w Zawadzie używa pieczęci z wizerunkiem tytułu kościoła i napisem w otoku: Sigil Ecclesiae paroecialis Rom. Cath. lit. Assumptio-nis BMV in Zawada lub rzym. kat. kościół parafialny p.w. Wniebowzięcia NMP w Zawadzie.

§ 11

Nowa parafia w Zawadzie należeć będzie do dekanatu Zielona Góra.

§ 12

Tekst niniejszego rozporządzenia należy opublikować w kościołach parafialnych w Zielonej Górze, Zawadzie oraz w kościele filialnym w Przylepie, przez odczytanie w dwie najbliższe niedziele przy okazji wszystkich kazań i wywieszenie na tablicy ogłoszeń tychże kościołów przez okres dwóch miesięcy.

Dane w Gorzowie Wlkp., w uroczystość Królowej Polski dnia 3 maja 1974 r.
Znak: L 1 — 40/74

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

KANCLERZ KURII

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

BISKUP GORZOWSKI

DEKRET EREKCJI PARAFII
przy kościele p.w. Narodzenia NMP w ZIELONEJ GÓRZE
(Winnica)

Ku wiecznej chwale Boga Wszechmogącego, ku pożytkowi Kościoła św. i dobru duchowemu wiernych z Zielonej Góry (Winnice) rozporządzamy i czynimy wiadomym wszystkim, których to dotyczy:

§ 1

Celem ułatwienia wiernym rozległej parafii p.w. św. Jadwigi w Zielonej Górze spełniania swoich obowiązków religijnych po wysłuchaniu — zgodnie z kan. 1428 § 1 Kpk — zdania zainteresowanego proboszcza oraz Kapituły Katedralnej na mocy przepisu kan. 1427 Kpk

e r y g u j e m y
nową parafię p.w. Narodzenia NMP
w ZIELONEJ GÓRZE (Winnica)

§ 2

Nowa parafia powstaje z podziału parafii p.w. św. Jadwigi w Zielonej Górze.

W tym celu odłączamy od parafii p.w. św. Jadwigi w Zielonej Górze teren z następującymi ulicami: Aliny, Balladyny, Beniowskiego, Buraczana, Darwida, Fantazego, Filona, Grabca, Goplany, Grunwaldzka, Gryfa, Horsztyńskiego, Hawryłowicza, Jasińskiego, Kordiana, Kożuchowska — numery parzyste, Kirkora, Krzemeniecka, Laury, Lilli Wenedy, Lecha, Morełowa, Mazepy, Nowa, Partyzantów, Piwna, Sienkiewicza, Słowackiego, Staffa, Struga, Stroma, Strzelecka, Skierki, Tuwima, Ugory, Wodna, Wąska, Wrocławska — numery od 19 w górę nieparzyste, Waclawa i tworzymy teren nowej parafii p.w. Narodzenia NMP w Zielonej Górze.

§ 3

Przy kościele parafialnym erygujemy również beneficjum proboszczowskie. Na utrzymanie proboszcza służyć będą opłaty za czynności duszpasterskie, jako też ofiary wiernych w myśl kanonu 1410 Kodeksu Prawa Kanonicznego i przepisów diecezjalnych.

§ 4

Obowiązek urzędzenia oraz utrzymania kościoła parafialnego jak również obowiązek utrzymania personelu kościelnego spoczywa na parafii.

§ 5

Jako plebania służyć będzie dom przy ul. Aliny 5 w Zielonej Górze.

§ 6

Parafia korzystać będzie z miejscowego cmentarza komunalnego.

§ 7

Macierzysta parafia p.w. św. Jadwigi w Zielonej Górze, w razie potrzeby, udzieli nowemu kościołowi parafialnemu p.w. Narodzenia NMP część swoich paramentów, bielizny kościelnej i sprzętu liturgicznego wedle osobnego rozporządzenia.

§ 8

Biskup Gorzowski mianuje każdorazowego proboszcza zgodnie z przepisami kanonicznymi.

§ 9

Proboszcz nowego kościoła parafialnego p.w. Narodzenia NMP w Zielonej Górze używa pieczęci z wizerunkiem tytułu kościoła i napisem w otoku: Sigil Ecclesiae paroecialis Rom. Cath. tit. Nativitatis BMV in Zieleni Góra — Winnica lub rzym. kat. kościół parafialny p.w. Narodzenia NMP w Zielonej Górze (Winnica).

§ 10

Nowa parafia p.w. Narodzenia NMP w Zielonej Górze należeć będzie do dekanatu Zielona Góra.

§ 11

Tekst niniejszego rozporządzenia należy opublikować w kościołach parafialnych w Zielonej Górze, par. św. Jadwigi oraz parafii p.w. Narodzenia NMP, przez odczytanie w dwie najbliższe niedziele przy okazji wszystkich kazań i wywieszenie na tablicy ogłoszeń tychże kościołów przez okres dwóch miesięcy.

Dane w Gorzowie, w uroczystość Królowej Polski dnia 3 maja 1974 r.
Znak: L 1 — 20/74

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

KANCLERZ KURII

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

BISKUP GORZOWSKI

ZMIANA SIEDZIBY I NAZWY PARAFII ZAMYŚLÓW

Mając na względzie lepsze warunki kultowe, lokalowe, komunikacyjne a także rozmieszczenie ludności, po wysłuchaniu zainteresowanych stron oraz Kapituły Katedralnej, dla sprawniejszej i skuteczniejszej działalności duszpasterskiej, niniejszym dekretem w oparciu o kan. 1426 K.P.K. przenosząc siedzibę parafii ZAMYŚLÓW do SZLICHTYNGOWEJ, pow. Wschowa. Odtąd parafia nosić będzie nazwę i używać pieczęci: rzymsko katolicki kościół parafialny p.w. Podwyższenia Krzyża św. Szlichtyngowa.

Gorzów Wlkp., dnia 26 kwietnia 1974 r.

Znak: LZ 4 — 11/73

(—) KS. EDWARD JAGODZIŃSKI

KANCLERZ KURII

L.S.

(—) † WILHELM PLUTA

BISKUP GORZOWSKI

WSPOMNIENIA POŚMIERTNE Sp. KSIĄDZ LESZEK HONCZ

Ks. Leszek Honcz urodził się 17. II. 1949 r. w Starym Polichnie z ojca Stefana i matki Sabiny z domu Więclawek. Prości, ale zacni rodzice bogobojną atmosferą rodzinną ugruntowali jego wiarę oraz umiłowanie Kościoła. Pierwszą spowiedź i Komunię świętą przyjął w roku 1958, w rok później sakrament bierzmowania. Po skończeniu szkoły podstawowej w r. 1963 zapisał się do Liceum Ogólnokształcącego w Skwierzynie, które ukończył w 1967 r.

Wówczas mogły się spełnić jego marzenia dziecięce, by zostać kapłanem, służyć Bogu i ludziom. Został przyjęty na studia filozoficzno-teologiczne do Seminarium Duchownego w Gościkowie-Paradyżu. Po przezwyciężeniu wielu przeszkód tak w zakresie studiów jak i kształcenia charakteru ukończył swe przygotowanie w roku 1973 i 17 czerwca otrzymał święcenia kapłańskie.

Jakim był studentem, kolegą i człowiekiem ocenił go jeden z jego rówieśników w kapłaństwie:

„Z Leszkiem zetknąłem się pierwszy raz będąc na urlopie od-wiedziłem seminarium. Uderzała Jego wesołość i humor. Potem spotkaliśmy się na jednym kursie. Początkowo mogła razić jego szorstkość, zresztą były to początki na drodze do kapłaństwa i pracy nad sobą. Jednak wspólne życie, wykłady, egzaminy — zbliżały ludzi do siebie. Przy lepszej uwadze i dobrej woli rysuje się inny obraz człowieka. Leszek nie mieścił się w schematach. Był inny. Pełen energii i siły a przy tym szczerzy i mało błyskotliwy w rozmowie. To ostatnie jak u większości dziś, jest winą technicznego profilu kształcenia. Na szczerości, gdyby tak patrzeć subiektywnie — tracił. Zawsze posądzano Go o to, czego nie uczynił. Często mówił — „ja mam pecha”. Święcie był przekonany, że właśnie pech Go prześladowuje. Mijały lata studiów i pracy nad sobą, lata w których człowiek formował siebie. Wielu, dla wygody, czy łatwizny, trzyma się obrazu człowieka, jaki odebrali przy pierwszym zetknięciu. Tak rodzi się opinia. W prywatnych rozmowach wyczuwało się człowieka modlącego się. Ze spotkań z Bogiem rodzi się pierwszą pielgrzymką na Jasną Górę, a na niej myśl o koniecznej pracy nad jednością wśród powołanych do kapłaństwa. Gorąco popierał wspólne wakacyjne spotkania. Mimo rozlicznych wojaży był na tygodniowych kursach „wczasach” czy to w Buczynie, czy w Wałcu. Nie tylko wypoczywał, ale i umiał być zaopatrzeniowcem czy kucharzem. Pragnął uczestniczyć w życiu społecznym. Pamiętam, że miał pretensje, gdy nie poinformowałem go o zebraniu charytatywnym czy o odwiedzinach w Domu Starców. Jak rzadko kto, śpiewał do końca w bractwie kołędowym czy w akcie. Prawie zawsze uczestniczył w kręgu Biblijnym, co było rzadkością wśród innych diakonów. Umiał szybko nawiązać kontakt z ludźmi. Jadąc na Jego pogrzeb wstąpiłem do Wałcu. Ludzie, którzy się z nim zetknęli, płakali a w ich domach była żaloba. Czuł, że sprawia mu trudności dobór słów czy wystawianie się. Pracując nad kazaniem prosił o uwagi i radę. Szedł na ambonę z lękiem. Może nie wierzył w to, ale mówił bardzo dobrze. Przyszedł jednak dzień, tuż przed kapłańskimi rekolekcjami, w którym los, zda się wyjątkowo się doń uśmiechnął: Wygrał w PKO samochód. Był zadowolony: „Przyda się w duszpasterstwie”. My jednak już wtedy lękaliśmy się o niego. Za bardzo był ży-

wiolowy, za dużo miał energii. Potem odwiedził mnie w Barlinku, gdzie pomagałem w pracy duszpasterskiej. Przyjechał swoją syrenką. Pożegnaliśmy się i ktoś mógłby się spodziewać, że już na zawsze. Był dobrym człowiekiem, który dojrzał jako człowiek i jako kapłan. Kres jego ziemskiego ewoluowania ku Bogu sam Bóg wyznaczył na 30.XII.1973 roku".

Bezpośrednio po święceniach kapłańskich w Pile Ks. Biskup Ordynariusz W. Pluta wręczył mu jak i innym neoprezbiterom, dekret wyznaczający mu miejsce jego pracy. Los wyznaczył mu parafię Cybinka, w której zameldował się w dniu 1.VII.1973 r. i pracował w niej do dnia tragicznego wypadku tj. 30.XII.1973 r.

Dał się poznać jako kapłan energiczny, chętny do pracy w różnych dziedzinach duszpasterskich. Nie bał się trudności, z uporem ale i z humorem je pokonywał. Był lubiany wśród dzieci, młodzieży i starszych. Jego tragiczny zgon był bolesnym przeżyciem dla wszystkich bez wyjątku parafian. Wyrazem tego był ich liczny udział w pogrzebie w odległym Polichnie Starym, wciąż zamawiane za niego Msze św. i ciągłe wspomnienia o dobrym, uśmiechniętym Ks. Leszku.

Ks. Jan Szponarski
Proboszcz w Cybince

Sp. KSIĄDZ PRAŁAT KAZIMIERZ TOMKIEWICZ

Ks. Prałat mgr Kazimierz Tomkiewicz, proboszcz parafii Sława i dziekan tego dekanatu, zmarł 4 marca 1974 r. o godz. 18.50, urodził się dnia 19 kwietnia 1914 r. we wsi Ostra, należącej do parafii Koropiec, pow. Buczacz w archidiecezji lwowskiej. Był synem Stanisława, sekretarza gminy i Bronisławy z d. Piotrowicz, których Bóg obdarzył dwanaściorgiem dzieci. W rodzinnej parafii był ochrzczony, tam przyjął Pierwszą Komunię św., tam też odprawił swoje „Prymicje”. Naukę rozpoczął w swojej wsi. Po ukończeniu czwartej klasy został umieszczony w ochronce w Tłumaczu. Tu ukończył szkołę ludową i tu zdał maturę. Po maturze ks. proboszcz Michał Paprocki zawiózł Go do Lwowa i umieścił w Seminarium Duchownym. Po odbytych studiach na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jana Kazimierza i uzyskaniu stopnia magistra został wyświęcony na kapłana w katedrze lwowskiej przez Ks. Arcybiskupa Bolesława Twardowskiego w dniu 18 czerwca 1939 r. Pierwszą Jego placówką duszpasterską był wikariat w parafii Wojniłów pow. Kałusz. W marcu 1940 r. objął parafię Tomaszowce w tym samym powiecie. W 1944 r. we Wielkim Poście ze względu na napady, grożące utratą życia musiał się schronić w powiatowym mieście Kałuzu. Dojeżdżając rowerem do Tomaszowic zdołał uratować sprzęt i szaty liturgiczne ze swego kościoła, zanim ten został spalony przez bandy na Wielkanoc 1944 r. Z Kałusza udał się do parafii Łączki Jagiellońskie pod Krosnem nad Wisłokiem. Po jakimś czasie znalazł się znówu we Lwowie, gdzie na skutek bombardowania został ranny na stopniach kościoła OO. Karmelitów. Pierwszej pomocy rannemu udzielili sowieccy żołnierze i umieścili go w szpitalu. Odłamki, które Go wtedy zraniły, pozostały do chwili śmierci w Jego ciele. Po wyzdrowieniu wyjechał do Przemyśla, a stamtąd na Ziemię Odzyskaną i dnia 17 czerwca 1945 r. stanął do pracy duszpaste-

rskiej w Sławie, jako pierwszy polski proboszcz wśród ludzi przybyłych z poznańskiego i osiedlających się tu repatriantów. Na swym posterunku pozostał aktywny aż do swej pogodnej śmierci, pełen optymizmu, dobroci, życzliwości o dobro bliźniego i gorliwości o sprawy Boże.

Jako proboszcz parafii przez dwadzieścia dziewięć lat dla kościoła sławskiego oddał swe siły, zdolności i życie. O Kazimierzu Wielkim powiadają, że „zastał Polskę drewnianą, a zostawił ją murowaną”. O Ks. Kazimierzu można też podobnie powiedzieć. Już w pierwszym roku swej bytności w Sławie pokrył świątynię nowym dachem, otynkował kościół zewnątrz, wybił nowe okno w prezbiterium za ołtarzem, usunął na cmentarzu przykościelnym drzewa, zaciemniające wnętrze świątyni i wprowadzające do niej wilgoć. Dalsze Jego prace to żelbetonowy chór, instalacja nowych 21-głosowych organów, zakupienie drugiego stalowego dzwonu o wadze 620 kg, powiększenie kościoła przez wyburzenie ściany ogradzającej zakrystię i wybudowanie nowej zakrystii, nowa posadzka, okna, ołtarze, nowe konfesjonały, trzykrotne malowanie kościoła. Nie było roku, by nie wychodził z nową inicjatywą remontów, którą parafianie chętnie przyjmowali i realizowali.

Był nie tylko dobrym administratorem ale i gorliwym duszpasterzem. Przez kilkanaście lat sam, obsługiwał jednak nie tylko Sławę, ale zastępował tu i ówdzie proboszczów. Był na każde zawołanie nawet wtedy, gdy przeróżne choroby czyniły Go słabym. Nie było odpustu, na który według zwyczaju zjeżdżali się wszyscy księża kondekanalni, nie było spowiedzi, aby nie zjawił się, zawsze niosąc pomoc. Na Nim można było polegać. Świadczy to o Jego wielkim wyrobieniu duchowym, że kapłanem być to służyć, pomagać, krzepić — to być bratem, kolegą bez względu na wiek, godność i tytuł. Tam gdzie się zjawił niósł uśmiech i pogodę. Dla każdego miał dobre słowo, dobrą radę. Pogoda Jego ducha ujawniała się nawet w ostatnich dwu tygodniach, w których gasło Jego życie, bo na nic się nie skarżył, a o tym, że umrze wiedział od roku. W dniu Jego śmierci gdy się zjawiłem, był już nieprzytomny, a pewnej chwili otworzył oczy i uśmiechem mnie jakby pożegnał. Z uśmiechem też długi czas wpatrywał się w płomyk gromnicy, trzymając ją mocno w rękę. I z uśmiechem rozstał się z tym życiem.

Jego pogodne usposobienie i łaska Boża, którą pomnażało Jego umiłowanie Eucharystii i nabożeństwo do Matki Bożej, rzutowały na rozwój życia duchowego jego parafii. Kładł wielki nacisk na ofiarę Mszy św., na częste Komunie św., a zwłaszcza na I piątki miesiąca. Wiedział, że wielką pomocą w urabianiu dusz są rekolekcje, które przynajmniej co rok urządzał i misje św., które za Jego duszpasterzowania parafia trzykrotnie odprawiała. Każda uroczystość Bożego Ciała, która daje możliwość wyznania publicznie swej wiary, była starannie przygotowana, jak również dzień I Komunii św. O miłości Jego ku Maryi, którą chciał i usiłował przeszczepić w serca parafian, to obraz Matki Bożej Częstochowskiej z pięknym ołtarzem, który na 5-lecie pracy w Sławie wystawił w kościele. Rozbudzał także kult Matki Bożej Nieustającej Pomocy, na której chwale i pożytek wiernych co środę odprawiał nowennę. Cechowała Go wielka troska i wysiłek o nauczanie prawd Bożych. Od samego początku dwoił się i troił, by systematycznie uczyć religii w szkole a potem w punktach katechetycznych.

Był On nie tylko proboszczem ale długie lata dziekanem. Funkcję tę pełnił sumiennie ku zadowoleniu zwierzchniej Władzy i współdekanalnych

konfratrów, którzy zawsze z sercem i po serce szli do Niego, bo On i Jego dom był dla wszystkich domem otwartym.

Nie dziwne więc, że za tyle wysiłku i pracy, za otwarty umysł i serce był szanowany i kochany w Sławie i okolicznych parafiach tak przez lud jak i przez kapłanów, czego wyrazem był tłumny ich udział w pogrzebie dnia 7.III.1974 r. w Sławie Śląskiej.

Niech Dobry Pasterz, który przeszedł dobrze wszystkim czyniąc a którego śp. Ks. Kazimierz usiłował wiernie naśladować również wszystkim dobrze czyniąc, za wstawiennictwem Maryi i św. Patrona, który po Niego przyszedł w dniu Swego święta, da Mu światłość wiekiustą.

(—) Ks. Stefan Komorowski

Za zezwoleniem Władzy Duchownej

Wydaje Kuria Biskupia w Gorzowie Wlkp.
Druk: Gorzowska Drukarnia Akcydensowa w Gorzowie Wlkp.

600 egz. - zam. - 1422 - 11, 74 - U6/26